

Apvienoto Nāciju Organizācijas Pretkorupcijas konvencija

Preambula

Konvencijas Dalībvalstis,

Apzinoties problēmu nopietnību un draudus, kurus korupcija rada valstu stabilitātei un drošībai, graujot iestāžu darbību, demokrātijas, ētikas un taisnīguma pamatvērtības, un pakļaujot riskam ilgspējīgu attīstību un tiesiskumu,

ievērojot arī korupcijas saikni ar citām noziedzības formām, īpaši organizēto noziedzību un ekonomisko noziedzību, tajā skaitā naudas atmazgāšanu,

ievērojot tostarp arī korupcijas gadījumus, kas saistīti ar ievērojamu līdzekļu daudzumu un var veidot valsts resursu nozīmīgu daļu un kas apdraud šo valstu politisko stabilitāti un ilgspējīgu attīstību,

pārliecībā, ka korupcija nav vairs tikai vietēja problēma, bet starptautiska parādība, kas skar visu valstu sabiedrības un ekonomikas, un uzskatot, ka būtiski ir vienoties starptautiskā sadarbībā, lai novērstu un kontrolētu korupciju,

pārliecībā arī par to, ka ir nepieciešama visaptveroša un daudzprofilu rīcība, lai efektīvi novērstu un apkarotu korupciju,

pārliecībā, ka, lai korupciju novērstu un apkarotu efektīvi, liela nozīme ir valstu iespējām saņemt tehnisko atbalstu, tajā skaitā iespēju stiprināšanai un iestāžu veidošanai,

pārliecībā, ka nelikumīgs personīgā labuma ieguvums var būt īpaši kaitīgs demokrātiskām institūcijām, nacionālajai ekonomikai un tiesiskumam,

apņēmoties daudz efektīvākā veidā novērst, aizsargāt un aizturēt nelikumīgi iegūtu līdzekļu starptautisku pārvietošanu un attīstīt starptautisko sadarbību līdzekļu atgūšanā,

atzīstot likuma procesa pamatprincipus krimināllietu izskatīšanā un civilajā vai administratīvā tiesvedībā, lemjot par īpašumtiesībām,

ņemot vērā, ka korupcijas novēršana un izskaušana ir visu valstu pienākums un, lai šie centieni būtu rezultatīvi, valstīm ir jāsadarbojas savā starpā, un ar personu un grupu, kas nepārstāv valsts sektoru, piemēram,

pilsoniskās sabiedrības, nevalstiskās organizācijas un sabiedrības veidotas organizācijas, atbalstu un iesaistīšanos,

paturot prātā arī sabiedrības īpašuma un sabiedrisko jautājumu pārvaldības principus, objektivitāti, atbildību un vienlīdzību likuma priekšā un nepieciešamību nosargāt integritāti un veicināt korupcijas noraidījuma kultūras uzplaukumu,

atzīstot Noziedzības novēršanas un kriminālās justīcijas komisijas un Apvienoto Nāciju Organizācijas Narkotiku un noziedzības apkarošanas dienesta darbu korupcijas novēršanā un apkarošanā,

ņemot vērā darbu, ko veikušas citas starptautiskās un reģionālās organizācijas šajā jomā, tajā skaitā darbu, ko veikusi Āfrikas Savienība, Eiropas Padome, Muitas sadarbības padome (pazīstama arī kā Pasaules Muitas organizācija), Eiropas Savienība un Arābu valstu līga, Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācija un Amerikas valstu savienība,

ievērojot un atzinīgi novērtējot daudzpusējos korupcijas novēršanas un apkarošanas dokumentus, tajā skaitā Starpamerikas valstu pretkorupcijas Konvenciju, kuru 1996.gada 29.martā pieņēma Amerikas Valstu savienība, Konvenciju cīņai pret korupciju Eiropas Kopienu amatpersonu vai Eiropas Savienības valstu amatpersonu darbībā, kuru 1997.gada 26.maijā pieņēma Eiropas Savienība, Konvenciju cīņai pret ārvalstu amatpersonu kukuļošanas apkarošanu starptautiskajos biznesa darījumos, kuru 1997.gada 21.novembrī pieņēma Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācija, Krimināltiesību pretkorupcijas Konvenciju, kuru 1999.gada 27.janvārī pieņēma Eiropas Padomes Ministru Padome, Civiltiesību pretkorupcijas Konvenciju, kuru 1999.gada 4.novembrī pieņēma Eiropas Padomes Ministru Padome, un Āfrikas Savienības Konvenciju par korupcijas novēršanu un apkarošanu, kuru 2003.gada 12.jūlijā pieņēma Āfrikas Savienības valstu vadītāji,

apsveicot Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijas cīņai pret starptautisko organizēto noziedzību stāšanos spēkā 2003.gada 29.septembrī,

Ir vienojušās par sekojošo:

I nodaļa

Vispārīgi noteikumi

1. pants

Mērķu formulējums

Šīs Konvencijas mērķi ir:

- a. Veicināt un atbalstīt pasākumus efektīvākai un rezultatīvākai korupcijas novēršanai un apkarošanai;
- b. Veicināt, nodrošināt un atbalstīt starptautisko sadarbību un tehnisko palīdzību cīņā pret korupciju un tās novēršanā, tajā skaitā līdzekļu atgūšanā;
- c. Veicināt godprātīgu, atbildīgu un atklātu sabiedrisko jautājumu un sabiedriskā īpašuma vadību.

2. pants *Terminu lietojums*

Šīs Konvencijas izpratnē:

(a) „Valsts amatpersona” nozīmē: (i) jebkura persona, kura Dalībvalstī pastāvīgi vai uz laiku ieņem vēlētu vai ieceltu, atalgotu vai neatalgotu likumdevējvaras, izpildvaras, valsts pārvaldes vai tiesu varas amatu, neatkarīgi no darba stāža ilguma; (ii) jebkura cita persona, kura veic publiskas funkcijas, tajā skaitā valsts aģentūrā vai valsts uzņēmumā, vai sniedz publisko pakalpojumu, kā to paredz nacionālie normatīvie akti; (iii) jebkura cita persona, kura definēta kā „valsts amatpersona” nacionālajos normatīvajos aktos. Tomēr dažu šīs Konvencijas II nodaļā paredzētu pasākumu sakarā „valsts amatpersona” var būt jebkura amatpersona, kura pilda valsts dienesta pienākumus vai sniedz valsts pakalpojumus, kā to paredz nacionālie normatīvie akti;

(b) „Ārvalsts amatpersona” ir jebkura persona, kura ieņem vēlētu vai ieceltu, likumdevēja, izpildvaras, administratīvu vai tiesu varas amatu ārvalstī, un jebkura persona, kura veic publiskas funkcijas ārvalstī, tajā skaitā valsts aģentūrā vai valsts uzņēmumā;

(c) „Starptautiskas publiskas organizācijas amatpersona” ir starptautisks civildienesta ierēdnis vai jebkura persona, kuru šī organizācija ir pilnvarojusi darboties organizācijas vārdā;

(d) „Īpašums” nozīmē jebkura veida lietu, materiālu vai nemateriālu, kustamu vai nekustamu, ķermenisku vai bezķermenisku lietu, kā arī juridiskos dokumentus vai instrumentus, kas apliecina īpašumtiesības uz šādu mantu vai intereses šādā mantā;

(e) „Noziedzīgi iegūti līdzekļi” nozīmē jebkuru īpašumu, kas tieši vai netieši iegūts, izdarot kādu noziedzīgu nodarījumu;

(f) „Iesaldēšana ” vai „izņemšana” nozīmē aizliegšanu uz laiku nodot, pārveidot, pārvietot īpašumu vai rīkoties ar to, vai arī īpašuma uzraudzības vai kontroles pārņemšanu uz laiku saskaņā ar tiesas vai citas kompetentas institūcijas rīkojumu;

(g) „Konfiskācija”, kas ietver īpašuma zaudēšanu, ja tāda ir paredzēta, nozīmē paliekošu īpašuma atsavināšanu saskaņā ar tiesas vai citas kompetentas institūcijas rīkojumu;

(h) „Predikatīvs nodarījums” nozīmē jebkuru noziedzīgu nodarījumu, kura rezultātā tiek iegūti noziedzīgi līdzekļi, kas var kļūt par šīs Konvencijas 23.pantā definētu noziedzīga nodarījuma objektu;

(i) „Kontrolēta piegāde” nozīmē metodi, kas atļauj izvest ārā, izvest cauri vai ievest iekšā vienas vai vairāku valstu teritorijā nelikumīgu vai aizdomīgu kravu, ar šo valstu kompetentu institūciju ziņu un to uzraudzībā, nolūkā izmeklēt kādu noziedzīgu nodarījumu un identificēt personas, kas ir iesaistītas tāda noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

3. pants Piemērošana

1. Šī Konvencija, ievērojot tajā lietotos terminus, tiek piemērota korupcijas novēršanā, izmeklēšanā un apsūdzības celšanā, un to līdzekļu iesaldēšanā, atsavināšanā, konfiscēšanā un atdošanā, kas iegūti no šajā Konvencijā paredzētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem.

2. Lai ieviestu šo Konvenciju, ja šeit tas nav atrunāts citādi, nav obligāti nepieciešams, lai to noziedzīgo nodarījumu, kas minēti turpmāk, izdarīšanas rezultātā būtu radīts zaudējums vai kaitējums valsts īpašumam.

4.pants Suverenitātes aizsardzība

1. Dalībvalstis veic savus pienākumus saskaņā ar šo Konvenciju tādā veidā, kas atbilst valstu suverēnās vienlīdzības un teritoriālās integritātes principiem, kā arī neiejaukšanās citu valstu iekšējās lietās principam.

2. Nekas no šajā Konvencijā paredzētā nedod tiesības kādai Dalībvalstij īstenot savu jurisdikciju citas valsts teritorijā vai pildīt funkcijas, kas ekskluzīvi piešķirtas citas valsts dienestiem saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem.

II nodaļa **Preventīvie pasākumi**

5.pants

Preventīvā pretkorupcijas politika un prakse

1. Katrai Dalībvalstij, ievērojot tās tiesību pamatprincipus, jāizstrādā, jāievieš vai jānodrošina efektīva, koordinēta pretkorupcijas politika, kas veicina sabiedrības līdzdalību un ataino likumības principus, atbilstīgu sabiedrisko jautājumu un sabiedrības īpašuma pārvaldīšanu, godprātību, atklātību un atbildīgumu.

2. Katrai Dalībvalstij jātiecas iedibināt un veicināt efektīvu praksi, kas vērsta uz korupcijas novēršanu.

3. Katrai Dalībvalstij jācenšas periodiski izvērtēt attiecīgos tiesību instrumentus un administratīvos līdzekļus, lai nodrošinātu to atbilstību korupcijas novēršanai un apkarošanai.

4. Dalībvalstīm, lai veicinātu un izstrādātu šajā pantā norādītos pasākumus, adekvāti un saskaņā ar to tiesību pamatprincipiem jāsadarbojas savā starpā, kā arī ar attiecīgajām starptautiskajām un reģionālajām organizācijām. Šāda sadarbība var ietvert līdzdarbošanos tādās starptautiskās programmās un projektos, kuru mērķis ir korupcijas novēršana.

6.pants

Preventīvā pretkorupcijas organizācija vai organizācijas

1. Katrai Dalībvalstij, ievērojot tās tiesību pamatprincipus, jānodrošina, ka tiek izveidota organizācija vai organizācijas, kura novērš korupciju ar tādiem līdzekļiem kā:

(a) Ieviešot politiku, kas norādīta šīs Konvencijas 5.pantā, un, kad nepieciešams, pārtraugot un koordinējot tās īstenošanu;

(b) Paplašinot un izplatot zināšanas par korupcijas novēršanu.

2. Katrai Dalībvalstij, ievērojot tās tiesību pamatprincipus, jāpiešķir šī panta 1.punktā minētajai organizācijai vai organizācijām nepieciešamo neatkarību, lai minētā organizācija vai organizācijas spētu pildīt savus pienākumus efektīvi un brīvi no nepienācīgas ietekmēšanas. Tās būtu jānodrošina ar nepieciešamajiem materiālajiem resursiem un speciāli izglītotu personālu, kā arī ar apmācībām, kas šādiem darbiniekiem nepieciešama to amata pienākumu izpildei.

3. Katrai Dalībvalstij jāpaziņo Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram tās iestādes vai iestāžu nosaukumu un adresi, kuri var palīdzēt citām Dalībvalstīm izstrādāt un ieviest specifiskus pasākumus korupcijas novēršanai.

7.pants
Valsts sektors

1. Katrai Dalībvalstij, kur tas ir piemērojams un saskan ar tās tiesību pamatprincipiem, jācenšas izveidot, uzturēt un stiprināt tādu sistēmu valsts ierēdņu un, kur tas ir piemērojams, citu nevēlētu valsts amatpersonu pieņemšanai darbā, atalgošanai, noturēšanai darbā, atbalstīšanai un aiziešanai pensijā, kas:

(a) ir balstīta uz efektivitātes un atklātības principiem un objektīviem kritērijiem, tādiem kā nopelni, taisnīgums un spējas;

(b) sastāv no atbilstošām procedūrām, atlasot un apmācot personas darbam tādos valsts amatos, kas ir īpaši pakļauti korupcijas riskam, un, kur iespējams, nodrošinot šādu personu rotāciju uz citiem amatiem;

(c) nodrošina adekvātu atalgojumu un taisnīgas samaksas skalas piemērošanu, ņemot vērā Dalībvalsts ekonomiskās attīstības līmeni;

(d) paredz izglītības un apmācības programmas, nodrošinot darbiniekus ar specializētu un piemērotu apmācību, lai veicinātu viņu atbilstību valsts amata pienākumu pareizai, godīgai un piemērotai izpildei, un kas attīstītu viņus spējas apzināties tos korupcijas riskus, kas iespējami viņu amata pienākumu izpildē. Šādas programmas var atbilst attiecīgajā jomā pieņemtajiem kodeksiem un standartiem.

2. Katrai Dalībvalstij arī jāapsver iespēja pieņemt attiecīgus likumdošanas aktus un veikt administratīvos pasākumus, atbilstoši šīs Konvencijas mērķiem un saskaņā ar valsts nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem, kas noteiktu kritērijus kārtībai, kādā notiek valsts amatpersonu kandidēšana un ievēlēšana amatā.

3. Katrai Dalībvalstij arī jāapsver iespēja realizēt attiecīgus likumdošanas un administratīvos pasākumus, atbilstoši šīs Konvencijas mērķiem un saskaņā ar valsts nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem, kas veicinātu kandidātu, kas pretendē uz vēlētu amatu, finansējuma atklātību, kā arī, kur tas ir piemērojams, politisko organizāciju finansēšanas jomā.

4. Katrai Dalībvalstij, ievērojot tās nacionālo normatīvo aktu pamatprincipus, jācenšas pieņemt, uzturēt un stiprināt tādas sistēmas, kas veicina atklātību un novērš interešu konfliktus.

8.pants

Valsts amatpersonu ētikas kodeksi

1. Lai apkarotu korupciju, katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās tiesību sistēmas pamatprincipiem, cita starpā, savas valsts amatpersonu vidū jāveicina godprātība, godīgums un atbildība.

2. Jo īpaši katrai Dalībvalstij jācenšas savā institucionālajā un tiesību sistēmā nodrošināt pareizu, godīgu un valsts funkciju izpildei atbilstošu uzvedības standartu vai kodeksu ievērošanu.

3. Šī panta noteikumu īstenošanā katrai Dalībvalstij, kur tas ir piemēroti un saskaņā ar tās tiesību pamatprincipiem, jāņem vērā reģionālo, starpreģionālo un daudzpusējo organizāciju attiecīgās iniciatīvas, piemēram, Valsts amatpersonu ētikas kodeksu, kas ir 1996.gada 12.decembra Ģenerālās Asamblejas rezolūcijas Nr. 51/59 pielikumā.

4. Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem jāapsver arī iespēja ieviest pasākumus un nodrošināt sistēmu, kas paredzētu valsts amatpersonu ziņošanu attiecīgajiem dienestiem par korupcijas gadījumiem, par kuriem viņi ir uzzinājuši savu funkciju izpildes laikā.

5. Katrai Dalībvalstij, kur tas ir piemēroti un saskaņā ar tās nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem, jāveicina tādu pasākumu un sistēmu ieviešanu, kas nosaka, ka valsts amatpersonām jāsniedz attiecīgajiem dienestiem paziņojumi, tajā skaitā par viņu darbībām ārpus amata pienākumu pildīšanas, nodarbinātību, investīcijām, īpašumu un nozīmīgām dāvanām vai labumiem, kas saistībā ar viņu kā valsts amatpersonu funkcijām var radīt interešu konfliktu.

6. Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem, jāapsver iespēja piemērot disciplinārus vai citus piespiedu līdzekļus valsts amatpersonām, kuras pārkāpj kodeksus vai standartus, kas noteikti saskaņā ar šo pantu.

9.pants

Valsts iepirkumi un valsts finanšu pārvaldīšana

1. Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās tiesību sistēmas pamatprincipiem jāveic nepieciešamie pasākumi, lai izveidotu atbilstošu iepirkuma sistēmu, kurā

lēmumu pieņemšana ir balstīta uz atklātību, konkurenci un objektīviem lēmumu pieņemšanas kritērijiem, kas ir efektīvi, turklāt novērš korupciju. Šīm sistēmām, kuru piemērošanā var ņemt vērā atbilstošos noteiktos cenu sliekšņus, cita starpā jānodrošina:

(a) informācijas par iepirkuma procedūrām un līgumiem izplatīšanu sabiedrībā, tai skaitā informācijas par uzaicinājumiem piedalīties konkursos un informācijas par ar to saistītu vai tiem piederīgu līgumu piešķiršanu, dodot potenciālajiem pretendentiem pietiekami daudz laika, lai sagatavotos un iesniegtu savu pieteikumu;

(b) ka iepriekš ir izstrādāti un publicēti piedalīšanās nosacījumi, tajā skaitā prasības par kandidātu atlases un līgumu piešķiršanas kritērijiem, konkursa noteikumi un to publicēšanas kārtība;

(c) ka lēmumi par valsts iepirkumu tiek pieņemti, pamatojoties uz objektīviem un iepriekš noteiktiem kritērijiem, kas atvieglotu tālākas pārbaudes par noteikumu vai procedūru piemērošanas pareizību;

(d) efektīvu vietējo pārskatīšanas sistēmu, tai skaitā efektīvu pārsūdzības sistēmu, lai nodrošinātu likumīgu veidu un iespējas vērsties pēc palīdzības gadījumā, ja netiek ievēroti saskaņā ar šo pantu izstrādātie iepirkuma noteikumi vai procedūras;

(e) kur tas ir piemēroti, pasākumus, kas regulētu jautājumus par darbiniekiem, kuri atbild par iepirkumiem, piemēram tādus kā interešu deklarēšana konkrētā valsts iepirkumā, kā arī par pārbaudes procedūrām un kvalifikācijas prasībām.

2. Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās tiesību sistēmas pamatprincipiem jāveic piemēroti pasākumi, lai veicinātu valsts finanšu pārvaldes atklātību un uzskaitāmību. Šādiem pasākumiem, citu starpā, jāietver:

- (a) procedūras valsts budžeta apstiprināšanai;
- (b) savlaicīgu ziņošanu par ieņēmumiem un izdevumiem;
- (c) grāmatvedības uzskaites un audita standartu sistēmas un attiecīgu uzraudzību;
- (d) efektīvas un iedarbīgas riska vadības un iekšējās kontroles sistēmas;
- (e) kur tas ir piemēroti, korekciju veikšanu gadījumā, ja netiek ievērotas šajā pantā noteiktās prasības.

3. Katrai Dalībvalstij jāveic tādi civili un administratīvi pasākumi, kas saskaņā ar tās nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem var būt nepieciešami, lai saglabātu grāmatvedības uzskaites reģistru, ierakstu, finanšu pārskatu un citu dokumentu, kas saistīti ar valsts un pašvaldību izdevumiem un ieņēmumiem, atbilstību patiesībai un pasargātu šos dokumentus no viltošanas.

10.pants Publiskie ziņojumi

Ņemot vērā nepieciešamību apkarot korupciju, katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem, jāveic tādi pasākumi, kas var būt nepieciešami, lai veicinātu tās administrācijas darbības atklātumu, tai skaitā saistībā ar tās darbības organizāciju, funkciju izpildes un, kur tas ir piemēroti, lēmumu pieņemšanas procesos. Šādi pasākumi var būt:

(a) procedūru vai noteikumu pieņemšana, atļaujot sabiedrības locekļiem, kur tas ir piemēroti, iegūt informāciju par savas valsts administrācijas organizāciju, funkciju izpildes un lēmumu pieņemšanas procesiem, kā arī, ņemot vērā privātās dzīves un personas datu aizsardzību, informāciju par ar sabiedrības locekļiem saistītiem lēmumiem un tiesību aktiem;

(b) administratīvo procedūru vienkāršošana, kur tas ir piemēroti, lai veicinātu publisku piekļuvi kompetentām lēmumus pieņemošām institūcijām; un

(c) informācijas, kas var ietvert periodiskus ziņojumus par korupcijas riskiem valsts administrācijā, publicēšana.

11.pants Pasākumi, kas saistīti ar tiesu varas un kriminālvajāšanas dienestiem

1. Paturot prātā tiesu varas neatkarību un tās būtisko nozīmi korupcijas apkarošanā, katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās tiesību sistēmas pamatprincipiem un bez kaitējuma tiesu varas neatkarībai jāveic pasākumi, lai stiprinātu godprātību un novērstu korupciju tiesu varai piederošo personu vidū. Šādi pasākumi var ietvert noteikumus par tiesu varai piederošo personu uzvedību.

2. Pasākumi, kas minēti šī panta pirmajā daļā, var tikt ieviesti un piemēroti arī attiecībā uz kriminālvajāšanas iestādēm tajās Dalībvalstīs, kurās šīs iestādes nav iekļautas tiesu varā, bet ir neatkarīgas līdzīgi kā tiesu varas iestādes.

12.pants
Privātais sektors

1. Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem ir jāveic pasākumi, lai novērstu korupciju privātajā sektorā, veicinātu grāmatvedības uzskaites un audita standartu ieviešanu un, kur tas ir piemēroti, jāparedz efektīvi, proporcionāli un atrunājami civilie, administratīvie vai kriminālsodi, ja netiek ievēroti minētie pasākumi.

2. Pasākumi šo uzdevumu īstenošanai, cita starpā, var būt:

(a) sadarbības veicināšana starp tiesību aizsardzības institūcijām un attiecīgajām privātajām struktūrām;

(b) standartu un procedūru, kas aizsargātu attiecīgo privāto struktūru godprātību, izstrādes sekmēšana, tai skaitā uzvedības kodeksu izstrādi, lai nodrošinātu pareizu, godīgu un piemērotu uzņēmējdarbības un visu ar to saistīto profesiju darbību veikšanu, novērstu interešu konfliktus, kā arī veicinātu labu komerciālo praksi uzņēmējdarbībā un uzņēmēju līgumattiecībās ar Valsti;

(c) privāto struktūru darbības atklātības veicināšana, tajā skaitā, kur tas ir piemēroti, sekmēt pasākumus, kas attiecas uz to juridisko un fizisko personu identitāti, kas ir iesaistītas korporatīvo uzņēmumu veidošanā un vadībā;

(d) privāto struktūru darbības regulēšanas procedūru nepareizas piemērošanas novēršana, tai skaitā attiecībā uz publisko institūciju izsniegtajām subsīdijām vai licencēm komercdarbības veikšanai;

(e) interešu konfliktu novēršana, adekvāti un uz saprātīgu laiku piemērojot ierobežojumus bijušo valsts amatpersonu profesionālai darbībai vai valsts amatpersonu nodarbinātībai privātajā sektorā pēc to aiziešanas no amata vai došanās pensijā, ja šāda darbība vai nodarbinātība ir tieši saistīta ar amatpienākumiem, kurus šīs valsts amatpersonas veica vai uzraudzīja savu amata pienākumu izpildes laikā;

(f) nodrošināt, ka privātajiem uzņēmumiem, ņemot vērā to struktūru un lielumu, ir pietiekama iekšējā audita kontrole, kas palīdzētu novērst un atklāt korupcijas gadījumus, un ka šādu privāto struktūru grāmatvedības uzskaitē un nepieciešamie finanšu pārskati ir pakļauti atbilstīgām audita un sertifikācijas procedūrām.

3. Lai novērstu korupciju, katrai Dalībvalstij jāveic tādi pasākumi, kādi var būt nepieciešami saskaņā ar nacionālajiem normatīvajiem aktiem, kas attiecas uz grāmatvedības uzskaites un ierakstu saglabāšanu, finanšu pārskatu atklāšanu un

grāmatvedības un audita standartiem, lai aizliegtu tādas darbības, kuru mērķis ir izdarīt šajā Konvencijā paredzētu noziedzīgu nodarījumu realizēšanu:

- (a) grāmatvedības ārpusuzskaites izveidošana;
- (b) grāmatvedības ārpusuzskaites vai neatbilstīgi identificētu darījumu veikšana;
- (c) neesošu izdevumu reģistrēšana;
- (d) nepareizi identificētu saistību objektu reģistrācija;
- (e) viltotu dokumentu lietošana un;
- (f) tīša grāmatvedības dokumentu iznīcināšana pirms laika, kādu nosaka normatīvie akti.

4. Katrai Dalībvalstij ir jāaizliedz atbrīvot no tādu izdevumu aplikšanas ar nodokli, kas veido kukuli, kas savukārt saskaņā ar šīs Konvencijas 15. un 16.pantu ir viens no noziedzīgā nodarījuma obligātajiem elementiem, un attiecīgi no citiem izdevumiem, kuri ir radušies koruptīvas rīcības sekmēšanai.

13.pants Sabiedrības līdzdalība

1. Katrai Dalībvalstij savu līdzekļu robežās un saskaņā ar nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem jāveic atbilstīgi pasākumi, kas veicinātu personu un grupu, kas nepārstāv valsts sektoru, piemēram, pilsoniskās sabiedrības, nevalstiskās organizācijas un sabiedriskās organizācijas, aktīvu līdzdalību korupcijas novēršanā un cīņā pret to, kā arī lai paaugstinātu sabiedrības zināšanas par korupcijas esamību, izpratni par tās cēloņiem un svarīgumu, un tās radītajiem draudiem. Šī līdzdalība jāveicina ar šādiem pasākumiem:

- (a) nodrošinot atklātību un veicinot sabiedrības ieguldījumu lēmumu pieņemšanas procesos;
- (b) nodrošinot efektīvu sabiedrības piekļuvi informācijai;
- (c) veicot sabiedrības informēšanas aktivitātes, kas sekmētu neiecietīgu attieksmi pret korupciju, kā arī veidojot sabiedrības izglītošanas programmas, to skaitā izglītības programmas skolās un universitātēs;

(d) respektēt, veicināt un aizsargāt brīvību meklēt, saņemt, publicēt un izplatīt informāciju, kas ir saistīta ar korupciju. Šāda brīvība var būt pakļauta noteiktiem ierobežojumiem, taču tikai tādiem, kas ir paredzēti likumā un ir nepieciešami:

(i) citu tiesību vai cieņas respektēšanai;

(ii) nacionālās drošības vai sabiedriskās kārtības, vai arī sabiedrības veselības vai morāles aizsardzībai.

2. Katrai Dalībvalstij jāpieņem atbilstoši līdzekļi, kas nodrošinātu, ka attiecīgās šajā Konvencijā norādītās pretkorupcijas organizācijas, sabiedrībai ir zināmas, un, lai nepieciešamības gadījumā veicinātu piekļuvi šādām organizācijām, lai iesniegtu ziņojumus, to skaitā anonīmus, par jebkuriem gadījumiem, kurus var uzskatīt par noziedzīgiem darījumiem saskaņā ar šo Konvenciju.

14.pants

Pasākumi "naudas atmazgāšanas" novēršanai

1. Katrai Dalībvalstij:

(a) jāievieš visaptverošs, iekšējs, regulējošs un uzraugošs režīms attiecībā uz bankām un finanšu institūcijām, kas nav bankas, to skaitā fiziskām vai juridiskām personām, kas sniedz oficiālus vai neoficiālus pakalpojumus naudas vai vērtību pārvedumos, un, ja nepieciešams, citām institūcijām, kas var būt īpaši pieejamas "naudas atmazgāšanai", savas kompetences ietvaros, lai novērstu un atklātu visas "naudas atmazgāšanas" formas, turklāt šādam režīmam ir jāuzsver prasības klienta un, kur piemēroti, labuma ieguvēja identifikācijai, kā arī visu aizdomīgo darījumu uzskaiti un ziņošanai par tiem;

(b) neierobežojot šīs Konvencijas 46.panta noteikumus, jānodrošina, lai administratīvās, regulējošās, tiesībsargāšanas un citas varas institūcijas, kuru uzdevums ir apkarot "naudas atmazgāšanu" (tai skaitā, ja tas atbilst nacionālajiem ormatīvajiem aktiem, tiesu institūcijas), varētu sadarboties un apmainīties ar informāciju nacionālā un starptautiskā līmenī saskaņā ar nacionālajos normatīvajos aktos paredzētajiem nosacījumiem, un šajā nolūkā jāapsver iespēja izveidot finansiālās izlūkošanas institūciju, kas darbotos kā nacionālais centrs informācijas ievākšanai, analīzei un izplatīšanai par iespējamo "naudas atmazgāšanu".

2. Dalībvalstīm jāapsver iespēja ieviest izpildāmus pasākumus, lai noskaidrotu un uzraudzītu skaidrās naudas un attiecīgu dokumentu, par kuriem iespējams

vienoties sarunu vai citādā ceļā, kustību pāri to robežām, ievērojot garantijas, kas nodrošinātu pienācīgu informācijas lietošanu, un nekādā veidā nekavējot likumīga kapitāla kustību. Šādi pasākumi var ietvert prasību privātpersonām un uzņēmumiem ziņot par ievērojamu skaidrās naudas summu un attiecīgo maksāšanas līdzekļu pārvedumiem uz ārzemēm.

3. Dalībvalstīm jāizvērtē piemērotu un izpildāmu līdzekļu ieviešanu, lai pieprasītu finanšu institūcijām, to skaitā naudas pārvedumu nosūtītājām:

(a) elektronisko pārskaitījumu un citu saistīto paziņojumu veidlapās iekļaut precīzu un saturīgu informāciju par maksājuma veicēju;

(b) nodrošināt šo informāciju visā maksājuma ķēdē; un

(c) piemērot to līdzekļu pārskaitījumu pastiprinātu pārbaudi, kas neietver pilnīgu informāciju par maksājuma veicēju.

4. Izveidojot iekšējo regulējošo un uzraudzības režīmu saskaņā ar šī panta noteikumiem un, neierobežojot nevienu citu šīs Konvencijas pantu, Dalībvalstis tiek aicinātas par vadlīnijām izmantot to reģionālo, starpreģionālo un daudzpusējo organizāciju attiecīgās iniciatīvas, kas ir vērstas pret "naudas atmazgāšanu".

5. Dalībvalstīm jācenšas attīstīt un veicināt globālo, reģionālo, apakšreģionālo un divpusējo sadarbību starp tiesu, likumu piemērošanas un finanšu regulēšanas institūcijām, lai apkarotu "naudas atmazgāšanu".

III nodaļa

Kriminālās atbildības noteikšana un tiesībaizsardzība

15.pants

Valsts amatpersonu piekukuļošana

Katrai Dalībvalstij jāpieņem tādas likumdošanas normas un jāveic citi pasākumi, kas var būt nepieciešami, lai par noziedzīgiem nodarījumiem atzītu šādas tīši izdarītas darbības:

(a) valsts amatpersonai nepienācīgu priekšrocību tieša vai netieša apsūdzēšana, piedāvāšana vai došana vai nu pašai šai amatpersonai, vai arī kādai citai fiziskai vai juridiskai personai, lai šī amatpersona, pildot savus dienesta pienākumus, rīkotos vai atturētos no noteiktas rīcības;

(b) valsts amatpersonai nepienācīgu priekšrocību tiešs vai netiešs pieprasījums vai pieņemšana vai nu pašai šai amatpersonai, vai arī kādai citai fiziskai vai juridiskai personai, lai šī amatpersona, pildot savus oficiālos pienākumus, rīkotos vai atturētos no noteiktas rīcības.

16.pants

Ārvalstu valsts amatpersonu un starptautisko organizāciju amatpersonu kukuļošana

1. Katrai Dalībvalstij jāievieš tādas likumdošanas normas vai jāveic citi pasākumi, kas var būt nepieciešami, lai par noziedzīgu nodarījumu atzītu tīši veiktu darbību - ārvalsts amatpersonai vai starptautiskas organizācijas amatpersonai nepienācīgas priekšrocības tieša vai netieša apsolīšana, piedāvāšana vai došana vai nu šai amatpersonai, vai arī kādai citai fiziskai vai juridiskai personai, lai šī amatpersona, pildot savus oficiālos pienākumus, rīkotos vai atturētos no noteiktas rīcības, lai, veicot starptautisku uzņēmējdarbību, iegūtu vai paturētu darījumu vai cita veida nepienākošos labumu.

2. Katrai Dalībvalstij jāizvērtē iespēja pieņemt tādas likumdošanas normas vai veikt citus pasākumus, kas var būt nepieciešami, lai par noziedzīgu nodarījumu atzītu tīši veiktu darbību - ārvalsts amatpersonas vai starptautiskas organizācijas amatpersonas nepienācīgas priekšrocības tieša vai netieša pieprasīšana vai pieņemšana vai nu šai amatpersonai, vai arī kādai citai fiziskai vai juridiskai personai, lai šī amatpersona, pildot savus oficiālos pienākumus, rīkotos vai atturētos no noteiktas rīcības.

17.pants

Īpašuma izšķērdēšana, piesavināšanās vai cita līdzīga valsts amatpersonas rīcība ar īpašumu

Katrai Dalībvalstij jāievieš tādas likumdošanas normas un jāveic citi pasākumi, kas var būt nepieciešami, lai par noziedzīgiem nodarījumiem atzītu valsts amatpersonas tādas tīši veiktas darbības, lai gūtu labumu sev vai citai fiziskai vai juridiskai personai, kā izšķērdēšanu, piesavināšanos vai citāda veida pretlikumīgu rīcību ar jebkuru īpašumu, valsts vai privātiem līdzekļiem vai vērtspapīriem vai jebkāda veida vērtībām, kas uzticētas valsts amatpersonai tās ieņemamā amata dēļ.

18.pants

Tirgošanās ar ietekmi

Katrai Dalībvalstij jāizvērtē iespēja pieņemt tādas likumdošanas normas un veikt cita veida pasākumus, kas var būt nepieciešami, lai par noziedzīgiem nodarījumiem atzītu šādas tīši veiktas darbības:

(a) nepienācīgu priekšrocību solījums, piedāvājums vai došana, tieši vai netieši, valsts amatpersonai vai jebkurai citai personai, lai valsts amatpersona vai cita persona ļaunprātīgi izmantotu savu esošo vai šķietamo ietekmi nolūkā saņemt no Dalībvalsts pārvaldes vai publiskas iestādes nepienākošos priekšrocību personai, kura ierosināja šādu rīcību vai jebkurai citai personai;

(b) nepienācīgas priekšrocības tieša vai netieša pieprasīšana vai pieņemšana no kādas valsts amatpersonas vai citas personas – vai nu pašai šai amatpersonai, vai arī kādai citai fiziskai vai juridiskai personai, lai šī amatpersona vai cita persona ļaunprātīgi izmantotu savu esošo vai šķietamo ietekmi nolūkā saņemt no Dalībvalsts pārvaldes vai publiskas iestādes nepienācīgu labumu.

19.pants

Amata ļaunprātīga izmantošana

Katrai Dalībvalstij jāizvērtē iespēja ieviest tādas likumdošanas normas un veikt cita veida pasākumus, kādi var būt nepieciešami, lai par noziedzīgu nodarījumu atzītu tīši veiktu darbību, ar kuru ļaunprātīgi izmantots dienesta stāvoklis vai dienesta pienākumi, tas ir, valsts amatpersonas darbība vai bezdarbība, pildot tās dienesta pienākumus, pārkāpjot likumus, nolūkā iegūt nepienācīgu labumu sev vai citai fiziskai vai juridiskai personai.

20.pants

Nelikumīga materiālā stāvokļa uzlabošanās

Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās konstitūciju un tiesību principiem jāizvērtē tādu likumdošanas normu un citāda veida līdzekļu ieviešana, kas var būt nepieciešami, lai par noziedzīgu nodarījumu atzītu tīši veiktu darbību – nelikumīgu materiālā stāvokļa uzlabošanos, tas ir, valsts amatpersonas īpašumu ievērojamu palielināšanos, ko valsts amatpersona nespēj pamatot ar tās likumīgajiem ienākumiem.

21.pants

Kukuļošana privātajā sektorā

Katrai Dalībvalstij jāizvērtē tādu likumdošanas normu un cita veida līdzekļu pieņemšana, kādi var būt nepieciešami, lai par noziedzīgiem nodarījumiem atzītu šādas tīši veiktas ekonomiska, finansiāla vai komerciāla rakstura darbības:

(a) nepienācīgas priekšrocības tieša vai netieša apsolvīšana, piedāvāšana vai došana jebkurai personai, kura vada jebkuru privātā sektora uzņēmumu vai strādā tajā jebkurā amatā, pašai vai citai personai, lai šī persona, pārkāpjot savus amata pienākumus, rīkotos vai atturētos no noteiktas rīcības;

(b) jebkuras personas, kura vada privātā sektora uzņēmumu vai strādā tajā jebkurā amatā, darbība, ar kuru šī persona, tieši vai netieši pieprasa vai saņem jebkuru tai nepienākošos priekšrocību, kas domāta šai vai jebkurai citai personai, lai šī persona rīkotos vai atturētos no rīcības, pārkāpjot savus amata pienākumus.

22.pants

Īpašuma izšķērdēšana privātā sektorā

Katrai Dalībvalstij jāizvērtē tādu likumdošanas normu un citu līdzekļu pieņemšana, kādi var būt nepieciešami, lai par noziedzīgu nodarījumu tiktu atzītas tādas tīši veiktas ekonomiska, finansiāla vai komerciāla rakstura darbības, ar kurām notikusi jebkura īpašumu, privāto līdzekļu vai vērtspapīru, vai jebkuru citu vērtību izšķērdēšana, ko izdarījusi persona, kura vada jebkuru privātā sektora iestādi vai strādā tajā jebkurā amatā.

23.pants

Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācija

1. Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem jāpieņem nepieciešamās likumdošanas normas un jāveic citi pasākumi, kas var būt nepieciešami, lai par noziedzīgiem nodarījumiem tiktu atzītas šādas tīši izdarītas darbības:

(a) (i) īpašuma pārveidošana vai nodošana, zinot, ka attiecīgais īpašums ir iegūts noziedzīgā ceļā, nolūkā noslēpt vai maskēt šī īpašuma noziedzīgo izcelsmi vai arī palīdzēt jebkurai personai, kas ir iesaistīta predikatīvajā nodarījumā, lai izvairītos no tās rīcības tiesiskajām sekām;

(ii) īpašuma patiesās būtības, izcelsmes, atrašanās vietas, rīcības ar to, pārvietošanas vai īpašumtiesību, vai tiesību uz to slēpšana vai maskēšana, zinot, ka attiecīgais īpašums ir iegūts noziedzīgā ceļā;

(b) saskaņā ar savas tiesību sistēmas pamatprincipiem:

(i) īpašuma iegāde, turēšana savā valdījumā vai lietošana, tā saņemšanas brīdī, zinot, ka attiecīgais īpašums ir iegūts noziedzīgā ceļā;

(ii) dalība (līdzdalība), apvienošanās ar vai sazvērestība izdarīt, mēģinājumi izdarīt, palīdzība un veicināšana, kā arī padomu sniegšana sakarā ar jebkuru šajā pantā noteikto noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu.

2. Lai īstenotu vai piemērotu šī panta pirmo daļu:

(a) katrai Dalībvalstij jācenšas piemērot šī panta pirmo daļu attiecībā uz visplašāko iespējamo predikatīvo nodarījumu loku;

(b) katrai Dalībvalstij predikatīvajos nodarījumos jāietver kā minimums visaptveroši tie noziedzīgie nodarījumi, kas paredzēti šajā Konvencijā;

(c) „(b)” apakšpunkta nozīmē predikatīvie nodarījumi ietver tos noziedzīgos nodarījumus, kas izdarīti gan attiecīgo Dalībvalstu jurisdikcijā, gan arī ārpus tās. Tomēr tie noziedzīgie nodarījumi, kas izdarīti ārpus Dalībvalsts jurisdikcijas, tiek uzskatīti par predikatīvajiem nodarījumiem vienīgi tādā gadījumā, ja attiecīgā darbība ir noziedzīgs nodarījums saskaņā ar tās Dalībvalsts nacionālajiem normatīvajiem aktiem, kurā tas ir izdarīts, un būtu noziedzīgs nodarījums arī saskaņā ar tās Dalībvalsts nacionālajiem normatīvajiem aktiem, kas īsteno vai piemēro šo pantu, ja minētais noziedzīgais nodarījums būtu izdarīts šajā valstī;

(d) katrai Dalībvalstij jāiesniedz Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālsēkretāram tie savu normatīvo aktu eksemplāri, kas nodrošina šī panta īstenošanu, kā arī jebkādas turpmākās izmaiņas šajos normatīvajos aktos;

(e) ja to prasa kādas Dalībvalsts nacionālo normatīvo aktu pamatprincipi, tā var norādīt, ka šī panta pirmajā daļā minētie noziedzīgie nodarījumi, neattiecas uz tām personām, kas ir izdarījušas predikatīvo nodarījumu.

24.pants Slēpšana

Neierobežojot šīs Konvencijas 23.panta noteikumus, katrai Dalībvalstij jāizvērtē iespēja ieviest tādas likumdošanas normas un veikt citus pasākumus, kas var būt nepieciešami, lai par noziedzīgiem nodarījumiem tiktu atzītas tādas tīšas darbības, ar kurām pēc jebkura saskaņā ar šo Konvenciju atzīta noziedzīga nodarījuma izdarīšanas, īpašums tiek apzināti slēpts un uzglabāts, un iesaistītā persona, nepiedaloties šāda noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, zina, ka šāds īpašums ir kāda noziedzīga nodarījuma, kas atzīts kā tāds saskaņā ar šo Konvenciju, rezultāts.

25. pants Tiesvedības traucēšana

Katrai Dalībvalstij jāpieņem tādas likumdošanas normas un jāveic citi pasākumi, kādi ir nepieciešami, lai par noziedzīgiem nodarījumiem atzītu šādas apzināti izdarītas darbības:

(a) fiziska spēka, draudu vai iebiedēšanas izmantošana vai arī nepienācīgu labumu solīšana, piedāvāšana vai došana, lai pamudinātu dot nepatiesas liecības vai arī lai iejauktos liecību došanā vai liecību sniegšanā tiesas procesā attiecībā uz noziedzīgajiem nodarījumiem, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju;

(b) fiziska spēka, draudu vai iebiedēšanas izmantošana, lai iejauktos kāda tieslietu vai tiesībsargāšanas institūcijas darbinieka oficiālo pienākumu

izpildīšanā sakarā ar noziedzīgo nodarījumu, kas kā tādi atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, izdarīšanu. Nekas no tā, kas izklāstīts šajā apakšdaļā, neierobežo Dalībvalstu tiesības ieviest noteikumus, kas aizsargā citu kategoriju valsts amatpersonas.

26.pants

Juridisko personu atbildība

1. Katrai Dalībvalstij jāveic tādi saviem tiesību principiem atbilstoši nepieciešami pasākumi, kas noteiktu juridisko personu atbildību par piedalīšanos noziedzīgos nodarījumos, kas atzīti par tādiem saskaņā ar šo Konvenciju.

2. Ievērojot Dalībvalsts tiesību principus, juridisko personu atbildība var būt krimināla, civila vai administratīva.

3. Šī atbildība neierobežo to fizisko personu kriminālatbildību, kas ir izdarījušas attiecīgos noziedzīgos nodarījumus.

4. Katrai Dalībvalstij jo sevišķi jānodrošina, lai tās juridiskās personas, kas tiek sauktas pie atbildības saskaņā ar šī panta noteikumiem, tiktu pakļautas efektīvām, proporcionālām un preventīvām kriminālām un citām sankcijām, ieskaitot naudas sodus.

27.pants

Līdzdalība un mēģinājums

1. Katrai Dalībvalstij jāpieņem tādas likumdošanas normas vai jāveic citi pasākumi, kas ir nepieciešami, lai saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem atzītu par noziedzīgu nodarījumu tādu jebkura veida iesaistīšanos kā līdzdalība, palīdzība vai uzkūdišana uz noziedzīgu nodarījumu, kas par tādu atzīts saskaņā ar šo Konvenciju.

2. Katra Dalībvalsts var pieņemt tādas likumdošanas normas vai veikt citus pasākumus, kas var būt nepieciešami, lai saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem atzītu par noziedzīgu nodarījumu jebkuru mēģinājumu izdarīt noziedzīgu nodarījumu, kas atzīts par tādu saskaņā ar šo Konvenciju.

3. Katra Dalībvalsts var pieņemt tādas likumdošanas normas vai veikt citus pasākumus, kas var būt nepieciešami, lai saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem atzītu par noziedzīgu nodarījumu gatavošanos noziedzīga nodarījuma, kas par tādu atzīts saskaņā ar šo Konvenciju, izdarīšanai.

28.pants

Apzināšanās, nodoms un nolūks kā noziedzīga nodarījuma elementi

Apzināšanās, nodoms vai nolūks, kas ir nepieciešamie elementi saskaņā ar šo Konvenciju atzītiem noziedzīgajiem nodarījumiem, var tikt secināti no objektīviem faktiskajiem apstākļiem.

29.pants

Noilgums

Katrai Dalībvalstij atbilstoši tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem, jānosaka ilgs noilguma periods, kurā var tikt uzsākta tiesvedība par jebkuru noziedzīgu nodarījumu, kas atzīts par tādu saskaņā ar šo Konvenciju, un jānosaka ilgāks noilguma periods vai noilguma pārtraukšana, kad likumpārkāpējs izvairās no tiesas procesa.

30.pants

Kriminālvajāšana, tiesāšana un sankcijas

1. Katrai Dalībvalstij jānosaka sankcijas par to noziedzīgo nodarījumu izdarīšanu, kas noteikti saskaņā ar šo Konvenciju, paredzot, lai šīs sankcijas atbilstu noziedzīga nodarījuma smagumam.

2. Katrai Dalībvalstij jāveic tādi pasākumi, kas var būt nepieciešami, lai saskaņā ar tās tiesību sistēmu un konstitucionāliem principiem izveidotu vai saglabātu atbilstošu līdzsvaru starp jebkuru imunitāti un juridiskajām priekšrocībām, kas piešķirtas tās valsts amatpersonām par to amata pienākumu izpildi, un iespēju nepieciešamības gadījumā efektīvi veikt izmeklēšanu, kriminālvajāšanu un lietas izskatīšanu tiesā par noziedzīgiem nodarījumiem, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju.

3. Katrai Dalībvalstij jācenšas nodrošināt, lai tiesības pieņemt lēmumus juridiskos jautājumos saskaņā ar nacionālajiem normatīvajiem aktiem un saistībā ar personu kriminālvajāšanu par šajā Konvencijā atrunātajiem noziedzīgiem nodarījumiem tiktu izmantotas tādā veidā, lai sasniegtu pēc iespējas lielāku tiesībaizsardzības pasākumu efektivitāti attiecībā uz minētajiem noziedzīgiem nodarījumiem un ņemot vērā nepieciešamību atturēt personas no tādu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

4. Noziedzīgo nodarījumu, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, gadījumā katrai Dalībvalstij saskaņā ar nacionālajiem normatīvajiem aktiem, pienācīgi ņemot vērā aizstāvības tiesības, jāveic atbilstoši pasākumi, lai

nodrošinātu, ka tie apstākļi, kas noteikti sakarā ar lēmumiem par atbrīvošanu no aizturēšanas līdz tiesai vai apelācijai, būtu noteikti, ņemot vērā nepieciešamību nodrošināt apsūdzētā klātbūtni turpmākajās tiesvedības procedūrās.

5. Katrai Dalībvalstij jānodrošina, lai tās tiesas vai citas kompetentās institūcijas paturētu prātā šajā Konvencijā atrunāto noziedzīgo nodarījumu smagumu, apsverot iespējas pirms termiņa vai nosacīti atbrīvot personas, kas notiesātas par šiem noziedzīgajiem nodarījumiem.

6. Katrai Dalībvalstij tādā apmērā, kā tas atbilst tās tiesību sistēmas pamatprincipiem, jāizvērtē tādu procedūru izveidošana, kuru ietvaros valsts amatpersonu, kas apsūdzēta saskaņā ar šo Konvenciju atzīta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, attiecīgā iestāde var, kad tas ir adekvāti, pārceļt, atcelt no amata vai norīkot citā vietā, ievērojot nevainības prezumpcijas principu.

7. Gadījumos, kad tas attaisnojams ar noziedzīga nodarījuma smagumu, katrai Dalībvalstij atbilstoši tās tiesību sistēmas pamatprincipiem, jāizvērtē tādu procedūru izveidošana, saskaņā ar kurām personas, kas notiesātas par noziedzīgiem nodarījumiem, kas atzīti par tādiem saskaņā ar šo Konvenciju, ar tiesas rīkojumu vai jebkuriem citiem piemērotiem līdzekļiem tiek diskvalificētas uz laika periodu, ko nosaka tās nacionālie normatīvie akti, no:

(a) amata ieņemšanas publiskās varas iestādē ;

un

(b) amata ieņemšanas uzņēmumā, kas pilnībā vai daļēji pieder valstij.

8. Šī panta pirmās daļas nosacījumi neierobežo kompetentu iestāžu disciplinārās pilnvaras pret civildienesta ierēdņiem.

9. Nekas no šajā Konvencijā paredzētā neietekmē principu, ka noziedzīga nodarījuma apraksts, kas noteikts saskaņā ar šo Konvenciju, un piemērojamā tiesiskā aizstāvība vai citi tiesību principi, kas kontrolē uzvedības likumīgumu, tiek atstāts Dalībvalsts nacionālo normatīvo aktu ziņā, kā arī to, ka saskaņā ar šiem likumiem tiek izmeklēti šādi noziedzīgie nodarījumi piemērots sods.

10. Dalībvalstīm jāveic nepieciešamie pasākumi, kas veicinātu atjaunotu integrāciju sabiedrībā tām personām, kuras notiesātas par noziedzīgiem nodarījumiem, kas atzīti par tādiem saskaņā ar šo Konvenciju.

31.pants

Iesaldēšana, izņemšana un konfiskācija

1. Katrai Dalībvalstij pēc iespējas lielākā mērā saskaņā ar to nacionālajiem normatīvajiem aktiem jāievieš nepieciešamie pasākumi, lai varētu konfiscēt:

(a) noziedzīgi iegūtus līdzekļus, kas iegūti, izdarot noziedzīgu nodarījumu, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, vai arī īpašumu, kura vērtība atbilst šo līdzekļu vērtībai;

(b) īpašumu, iekārtas un citus līdzekļus, kas izmantoti vai ko paredzēts izmantot noziedzīgos nodarījumos, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju.

2. Katrai Dalībvalstij jāievieš nepieciešamie pasākumi, lai varētu identificēt, atrast, iesaldēt vai izņemt jebkuru no šī panta 1. daļā minētajām lietām tās eventuālas konfiscēšanas nolūkā.

3. Katrai Dalībvalstij, saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem, jāveic tādi likumdošanas un citi pasākumi, kādi var būt nepieciešami, lai regulētu kompetentu iestāžu veikto šā panta 1. un 2. daļā minētā īpašuma iesaldēšanas, izņemšanas vai konfiscēšanas.

4. Ja noziedzīgi iegūtie līdzekļi ir daļēji vai pilnīgi pārveidoti citā īpašumā, tad šis īpašums, un nevis minētie līdzekļi, ir pakļaujami šajā pantā minētajiem pasākumiem.

5. Gadījumā, ja šādi noziedzīgi iegūtie līdzekļi ir sajaukti ar īpašumu, kas iegūts no likumīgiem avotiem, tad šis īpašums, neierobežojot nekādas tiesības, kas attiecas uz iesaldēšanu vai izņemšanu, ir pakļaujams konfiskācijai līdz aprēķinātajai vērtībai no sajauktajiem līdzekļiem.

6. Ienākumi vai citi labumi, kas iegūti no šādiem noziedzīgi iegūtajiem līdzekļiem, no īpašuma, kurā šādi noziedzīgi iegūtie līdzekļi ir tikuši pārvērsti, vai arī no īpašuma, ar kuru šādi noziedzīgi iegūtie līdzekļi ir bijuši sajaukti, arī tiek pakļauti šajā pantā norādītajiem pasākumiem tādā pašā veidā un mērā kā noziedzīgi iegūtie līdzekļi.

7. Šī un Konvencijas 55. panta īstenošanai katrai Dalībvalstij jāpiešķir pilnvaras savas tiesas vai citas kompetentas institūcijām pieprasīt iesniegt banku, finanšu vai komerciālos dokumentus, kā arī dod tiesības tām izņemt šos dokumentus. Dalībvalsts nedrīkst atsacīties pildīt šīs daļas prasības, pamatojot atteikumu ar banku darbības slepenības noteikumiem.

8. Dalībvalstis var izskatīt iespēju prasīt, lai likumpārkāpējs pierāda, ka iespējamie noziedzīgi iegūtie līdzekļi, kas būtu konfiscējami, ir likumīgi iegūti — tādā mērā, kādā šī prasība atbilst to nacionālajiem normatīvo aktu pamatprincipiem, kā arī to tiesvedības un citām procedūrām.

9. Šī panta noteikumi nav skaidrojami kā labticīgu trešo personu tiesības ierobežojoši.

10. Nekas no tā, kas izklāstīts šajā pantā, nedrīkst ietekmēt principu, ka pasākumiem, kas tajā minēti, ir jābūt noteiktiem un īstenotiem saskaņā ar attiecīgās Dalībvalsts nacionālajiem normatīvajiem aktiem.

32.pants

Liecinieku, ekspertu un cietušo aizsardzība

1. Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās nacionālo tiesību sistēmu jāveic piemēroti pasākumi savu iespēju robežās, lai nodrošinātu efektīvu aizsardzību no iespējamās atriebības tiem lieciniekiem un ekspertiem vai to liecinieku un ekspertu iebiedēšanas, kas sniedz liecības sakarā ar šajā Konvencijā atrunātajiem noziedzīgiem nodarījumiem un, ja nepieciešams, arī to radiniekiem un citām viņiem tuvām personām.

2. Šī panta 1.daļā minētie pasākumi, neierobežojot apsūdzētā tiesības, tai skaitā tiesības uz taisnīgu procesu, cita starpā var ietvert:

(a) nepieciešamo procedūru noteikšanu minēto personu fiziskai aizsardzībai, nepieciešamajā un iespējamajā apmērā, tādu kā viņu pārvietošana un atļaušana neizpaust vai ierobežoti izpaust informāciju par viņu identitāti un atrašanās vietu, kur tas ir piemēroti;

(b) liecību sniegšanas noteikumu pieņemšanu, atļaujot lieciniekiem un ekspertiem sniegt savas liecības tādā veidā, kas nodrošina šo personu drošību, piemēram, atļaujot sniegt liecības, izmantojot saziņas tehnoloģiju — tādu kā video sakari un citi atbilstoši līdzekļi.

3. Dalībvalstīm jāizskata iespēja slēgt līgumus vai vienošanos ar citām valstīm, lai pārvietotu šī panta 1.daļā minētās personas.

4. Šī panta noteikumi attiecas arī uz cietušajiem — tādā mērā, kādā viņi ir liecinieki.

5. Katrai Dalībvalstij, ievērojot savu nacionālo normatīvo aktu nosacījumus, jānodrošina iespēja iesniegt un izskatīt cietušo viedokļus un intereses atbilstošos tiesvedības posmos pret likumpārkāpējiem tādā veidā, kas neierobežo aizstāvības tiesības.

33.pants

Personu - informācijas sniedzēju, aizsardzība

Katrai Dalībvalstij jāizvērtē atbilstošu līdzekļu iekļaušana tās nacionālajā tiesību sistēmā, kas nodrošinātu aizsardzību pret jebkādu neattaisnotu rīcību pret personām, kas labticīgi un pamatoti ziņo kompetentām varas iestādēm par jebkuriem faktiem, kas attiecas uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju.

34.pants

Ar korupciju saistīto darbību sekas

Saglabājot pienācīgu cieņu pret trešo pušu tiesībām, kas iegūtas labticīgi, katrai Dalībvalstij jāveic pasākumi saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem, lai vārstos pret ar korupciju saistīto darbību sekām. Šādā kontekstā Dalībvalstis var uzskatīt korupciju par būtisku faktoru tiesvedībā par līgumu anulēšanu vai atcelšanu, piešķirto tiesību vai citu līdzīgu tiesību instrumentu atņemšanu vai, veicot citas kompensējošas darbības.

35.pants

Zaudējumu atlīdzība

Katrai Dalībvalstij saskaņā ar saviem nacionālajiem normatīvajiem aktiem jāveic tādi nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu to, ka organizācijas vai personas, kas korupcijas rezultātā cietušas zaudējumus, ir tiesīgas uzsākt tiesisku procesu pret tiem, kas atbildīgi par zaudējumu rašanos, lai iegūtu kompensāciju.

36.pants

Specializētās iestādes

Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās tiesību sistēmas pamatprincipiem jānodrošina specializētu korupcijas apkarošanas tiesību aizsardzības organizāciju vai organizācijas, vai personu esamību. Šādai organizācijai vai organizācijām, vai personām ir jānodrošina nepieciešamā neatkarība saskaņā ar Dalībvalsts tiesību sistēmas pamatprincipiem, lai tās spētu pildīt savus pienākumus efektīvi un bez nepamatotas ietekmes. Šādām organizācijām vai organizāciju darbiniekiem vai personālam būtu jānodrošina atbilstoša apmācība un resursi, lai tie varētu pildīt savus pienākumus.

37.pants

Sadarbība ar tiesību aizsardzības iestādēm

1. Katrai Dalībvalstij jāveic piemēroti pasākumi, lai pamudinātu tās personas, kas piedalās vai kas ir piedalījušās noziedzīgā nodarījumā, kas par tādu atzīts

saskaņā ar šo Konvenciju, sniegt kompetentajām institūcijām lietas izmeklēšanai un pierādījumu vākšanai noderīgu informāciju, kā arī sniegt kompetentajām institūcijām uz faktiem balstītu, konkrētu palīdzību, kas var palīdzēt atņemt noziedzniekiem noziedzīgi iegūtos līdzekļus un atgūt šādus līdzekļus.

2. Katrai Dalībvalstij atbilstošos gadījumos jāapsver iespējas piespriest vieglāku sodu apsūdzētajām personām, kas sniedz būtisku palīdzību kāda noziedzīga nodarījuma, kas par tādu atzīts saskaņā ar šo Konvenciju, izmeklēšanā vai kriminālvajāšanā.

3. Katrai Dalībvalstij saskaņā ar saviem nacionālajiem normatīvajiem aktiem jāapsver iespējas atbrīvot no kriminālvajāšanas personu, kas sniedz būtisku palīdzību kāda noziedzīga nodarījuma, kas par tādu atzīts saskaņā ar šo Konvenciju, izmeklēšanā vai iztiesāšanā.

4. Šādu personu aizsardzībai jābūt *mutatis mutandis* saskaņā ar šīs Konvencijas 32. pantu.

5. Ja kāda persona, kas minēta šī panta 1.daļā un atrodas vienā Dalībvalstī, var sniegt būtisku palīdzību kādai citai Dalībvalstij, tad attiecīgās Dalībvalstis saskaņā ar saviem nacionālajiem normatīvajiem aktiem var izskatīt iespēju slēgt vienošanos par tādu apstākļu potenciālu nodrošināšanu šajā otrajā Dalībvalstī, kas atbilstu šī panta 2. un 3.daļai.

38.pants

Sadarbība starp nacionālajām iestādēm

Katrai Dalībvalstij jāveic tādi pasākumi, kādi var būt nepieciešami, lai saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem atbalstītu sadarbību starp tās publiskās varas iestādēm un tās valsts amatpersonām no vienas puses un tās iestādēm, kas atbildīgas par noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanu un kriminālvajāšanu no otras puses. Šāda sadarbība var ietvert:

(a) pēc pašu iniciatīvas veicot pēdējo minēto iestāžu informēšanu, ja ir pamatots iemesls uzskatīt, ka ir izdarīts kāds noziedzīgs nodarījums, kas par tādu atzīts saskaņā ar šīs Konvencijas 15., 21. un 23. pantu; vai

(b) pēc pieprasījuma sniedzot pēdējām minētām institūcijām visu nepieciešamo informāciju.

39.pants

Sadarbība starp nacionālajām iestādēm un privāto sektoru

1. Katrai Dalībvalstij jāveic nepieciešamie pasākumi, lai saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem veicinātu sadarbību starp nacionālajām izmeklēšanas un kriminālvajāšanas institūcijām un privātā sektora organizācijām, īpaši finanšu institūcijām, saistībā ar jautājumiem, kas attiecas uz noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju.

2. Katrai Dalībvalstij jāizvērtē iespēja veicināt, lai tās iedzīvotāji un citas personas ar pastāvīgu dzīvesvietu tās teritorijā ziņotu valsts izmeklēšanas un kriminālvajāšanas institūcijām par noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju.

40.pants

Banku noslēpums

Katrai Dalībvalstij jānodrošina, ka noziedzīgu nodarījumu, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, izmeklēšanas gadījumos valsts nacionālajā tiesību sistēmā ir pieejami atbilstoši mehānismi, lai pārvarētu šķēršļus, kas var rasties likumu, kas nosaka banku noslēpumu, piemērošanas rezultātā.

41.pants

Noziedzīgu nodarījumu reģistri

Katra Dalībvalsts var ieviest tādas normas likumdošanā vai veikt citus pasākumus, kādi varētu būt nepieciešami, lai, ievērojot noteikumus un mērķus, kurus tā atzīst par nepieciešamiem, ņemtu vērā apsūdzētā likumpārkāpēja iepriekšējās sodāmības kādā citā valstī, lai izmantotu šo informāciju tiesvedībā, kas attiecas uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju.

42.pants

Jurisdikcija

1. Katrai Dalībvalstij jāveic tādi pasākumi, kādi var būt nepieciešami, lai nodibinātu savu jurisdikciju pār noziedzīgiem nodarījumiem, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, ja:

(a) noziedzīgais nodarījums ir izdarīts attiecīgās Dalībvalsts teritorijā; vai

(b) noziedzīgais nodarījums ir izdarīts uz kuģa, kas brauc ar attiecīgās Dalībvalsts karogu, vai arī lidmašīnā, kas ir reģistrēta saskaņā ar attiecīgās Dalībvalsts likumiem tajā laikā, kad noziedzīgs nodarījums ir izdarīts.

2. Ievērojot šīs Konvencijas 4. pantu, Dalībvalsts var arī nodibināt savu jurisdikciju pār jebkuru tādu noziedzīgu nodarījumu, ja:

(a) noziedzīgais nodarījums ir izdarīts pret kādu attiecīgās Dalībvalsts iedzīvotāju;

(b) noziedzīgo nodarījumu ir veicis kāds attiecīgās Dalībvalsts iedzīvotājs vai arī bezvalstnieks, kas pastāvīgi dzīvo tās teritorijā; vai

(c) noziedzīgais nodarījums ir viens no tiem, kas noteikts saskaņā ar šīs Konvencijas 23. panta 1. daļas (b) (ii) apakšpunktu un ir veikts ārpus tās teritorijas nolūkā izdarīt noziedzīgu nodarījumu, kas noteikts saskaņā ar šīs Konvencijas 23.panta 1.daļas 1 (a) (i) vai (ii) vai (b) (i) apakšpunktu tās teritorijā;

(d) noziedzīgs nodarījums ir izdarīts pret Dalībvalsti.

3. Lai sasniegtu šīs Konvencijas 44.panta izvirzītos mērķus, katrai Dalībvalstij jāveic tādi pasākumi, kādi ir nepieciešami, lai nodibinātu savu jurisdikciju pār tiem noziedzīgiem nodarījumiem, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, ja iespējamais likumpārkāpējs atrodas valsts teritorijā un ja šī valsts šo personu neizraida vienīgi tāpēc, ka viņš vai viņa ir viens no tās iedzīvotājiem.

4. Katra Dalībvalsts var arī veikt tādus pasākumus, kādi ir nepieciešami, lai nodibinātu savu jurisdikciju pār tiem noziedzīgiem nodarījumiem, kas atrunāti šajā Konvencijā, ja iespējamais likumpārkāpējs atrodas tās teritorijā un ja šī valsts šo personu neizraida.

5. Ja kādai Dalībvalstij, kas īsteno savu jurisdikciju saskaņā ar šī panta 1. vai 2. daļu, ir paziņots vai arī tā citā veidā ir uzzinājusi, ka viena vai vairākas citas Dalībvalsts veic izmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību attiecībā uz tām pašām darbībām, tad šo Dalībvalstu kompetentajām institūcijām ir attiecīgi jākonsultējas vienai ar otru, koordinējot savu rīcību.

6. Neierobežojot vispārējās starptautisko tiesību normas, šī Konvencija neizslēdz tādas kriminālās jurisdikcijas īstenošanu, ko viena Dalībvalsts nodibinājusi saskaņā ar saviem nacionālajiem normatīvajiem aktiem.

IV nodaļa **Starptautiska sadarbība**

43.pants *Starptautiska sadarbība*

1. Dalībvalstīm jāsadarbojas krimināllietās atbilstoši šīs Konvencijas 44. līdz 50. pantam. Dalībvalstīm, ja tas ir atbilstoši un ir saskaņā ar to nacionālo tiesību sistēmu, jāizvērtē savstarpējas palīdzības iespējas izmeklēšanā un tiesvedībā civilās un administratīvās lietās, kas saistītas ar korupciju.

2. Starptautiskās sadarbības lietās, kur noziedzīga nodarījuma abpusēja atzīšana par noziedzīgu nodarījumu tiek uzskatīta par prasību, tā tiek uzskatīta par īstenotu neatkarīgi no tā, vai pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts likumi iekļauj noziedzīgu nodarījumu tādā pašā noziedzīgu nodarījumu kategorijā vai nosauc noziedzīgu nodarījumu tādā pašā terminoloģijā, kā pieprasījumu iesniedzēja Dalībvalsts, ja rīcība, sakarā ar kuru tiek meklēta palīdzība, ir noziedzīgs nodarījums saskaņā ar abu Dalībvalstu likumiem.

44.pants *Izdošana*

1. Šis pants attiecas uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, ja persona, par kuru ir iesniegts izdošanas pieprasījums, atrodas pieprasījumu saņēmušajā Dalībvalstī, ar nosacījumu, ka noziedzīgs nodarījums, sakarā ar kuru tiek prasīta izdošana, ir sodāms gan saskaņā ar pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts nacionālo likumu noteikumiem, gan arī saskaņā ar pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts nacionālajiem normatīvajiem aktiem.

2. Neskatoties uz šī panta 1. daļas noteikumiem, Dalībvalsts, kuras likumi to pieļauj, var veikt personas izdošanu par jebkuriem noziedzīgiem nodarījumiem, kas ietverti šajā Konvencijā, un kas nav sodāmi saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem.

3. Ja izdošanas pieprasījumā ir ietverti vairāki atsevišķi noziedzīgi nodarījumi, un ja kaut uz vienu no tiem šis pants attiecas un uz dažiem no tiem šis pants neattiecas brīvības atņemšanas ilguma dēļ, bet tie ir saistīti ar noziedzīgiem nodarījumiem, kas atzīti par tādiem saskaņā ar šo Konvenciju, tad pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts var attiecināt šo pantu arī uz šiem pēdējiem noziedzīgiem nodarījumiem.

4. Visi tie noziedzīgie nodarījumi, uz kuriem attiecas šis pants, tiek uzskatīti par tādiem noziedzīgiem nodarījumiem, par kuriem attiecīgā persona ir izdodama saskaņā ar jebkuru izdošanas līgumu, kas noslēgts starp Dalībvalstīm. Dalībvalsts apņemas ietvert šos noziedzīgos nodarījumus visos savstarpēji noslēgtajos izdošanas līgumos kā noziedzīgus nodarījumus, par kuriem persona ir izdodama. Dalībvalsts, kuras likumi to pieļauj, gadījumā, ja tā piemēro šo Konvenciju kā pamatu izdošanai, neuzskata nevienu noziedzīgu nodarījumu, kas par tādu atzīts saskaņā ar šo Konvenciju, par politisku noziedzīgu nodarījumu.

5. Gadījumā, ja kāda Dalībvalsts, kas veic izdošanu tikai saskaņā ar līgumiem, saņem izdošanas pieprasījumu no kādas citas Dalībvalsts, ar kuru tai nav izdošanas līguma, tad tā var uzskatīt šo Konvenciju par juridisku pamatu izdošanai par jebkuru noziedzīgu nodarījumu, uz kuru attiecas šis pants.

6. Tās Dalībvalstis, kas veic izdošanu tikai saskaņā ar līgumiem, apņemas:

(a) iesniedzot savu šīs Konvencijas ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentu, informēt Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerāļsekretāru par to, vai tās atzīs šo Konvenciju par sadarbības izdošanas jautājumos ar citām šīs Konvencijas Dalībvalstīm juridisku pamatu; un

(b) ja tās neatzīs šo Konvenciju par sadarbības izdošanas jautājumos juridisko pamatu, tad tās cenšas, kur tas ir piemēroti, noslēgt līgumus par izdošanu ar citām šīs Konvencijas Dalībvalstīm, lai īstenotu šo pantu.

7. Tām Dalībvalstīm, kurām izdošanai nav obligāti nepieciešama īpašu līgumu pastāvēšana, savstarpēji jāatzīst tie noziedzīgie nodarījumi, uz kuriem šis pants attiecas, par tādiem noziedzīgiem nodarījumiem, par kuriem vainīgās personas ir izdodamas.

8. Izdošana notiek, ievērojot pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts nacionālajos normatīvajos aktos paredzētos nosacījumus vai arī nosacījumus, kas ir noteikti attiecīgajos izdošanas līgumos, ieskaitot, cita starpā, nosacījumus, kas attiecas uz prasību par minimālo soda mēru saistībā ar izdošanu un tos iemeslus, kuru dēļ pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts var atteikties veikt izdošanu.

9. Dalībvalstīm, ievērojot savus nacionālos normatīvos aktus, jācenšas paātrināt izdošanas procedūras un vienkāršot pierādījumu prasības attiecībā uz jebkuru noziedzīgu nodarījumu, uz kuru attiecas šis pants.

10. Ievērojot savu nacionālo normatīvo aktu prasības un izdošanas līgumus, pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts var — pēc tam, kad tā ir pārliecinājusies par

to, ka apstākļi to prasa un ka tas ir steidzami, un saskaņā ar pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts lūgumu — apcietināt izdodamo personu, kas atrodas tās teritorijā, vai arī veikt nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu šīs personas klātbūtni izdošanas procedūrās.

11. Ja kādas Dalībvalsts teritorijā tiek atklāts iespējamais likumpārkāpējs un šī Dalībvalsts neizdod šo personu par kādu noziedzīgu nodarījumu, uz kuru attiecas šis pants, vienīgi tā iemesla dēļ, ka likumpārkāpējs ir šīs valsts iedzīvotājs, tad šīs Dalībvalsts pienākums ir — pēc tās Dalībvalsts pieprasījuma, kas vēlas panākt izdošanu — bez neattaisnotas kavēšanās iesniegt šo lietu savām kompetentajām institūcijām, lai tās veiktu kriminālvajāšanu. Šīm institūcijām jāpieņem attiecīgi lēmumi un jārīkojas tāpat, kā tās rīkotos jebkura cita smaga noziedzīga nodarījuma gadījumā saskaņā ar šīs Dalībvalsts nacionālajiem normatīvajiem aktiem. Iesaistītajām Dalībvalstīm savstarpēji jāsadarbojas, it īpaši procesuālos un pierādījumu iesniegšanas jautājumos, lai nodrošinātu šādas kriminālvajāšanas efektivitāti.

12. Gadījumā, ja kāda Dalībvalsts, saskaņā ar saviem nacionālajiem normatīvajiem aktiem, drīkst izdot vai citādi nosūtīt kādu savu iedzīvotāju vienīgi ar nosacījumu, ka šī persona tiks nosūtīta atpakaļ uz šo Dalībvalsti, lai izciestu sodu, kas tai piespriests tiesā vai procesā, kura dēļ ir tikusi pieprasīta attiecīgās personas izdošana vai nosūtīšana, un ja šī Dalībvalsts un izdošanas pieprasītāja Dalībvalsts savstarpēji piekrīt šim nosacījumam un citiem nosacījumiem, ko tās atzīst par nepieciešamiem, tad tāda nosacīta izdošana vai nosūtīšana ir pietiekama, lai atceltu to pienākumu, kas ir izklāstīts šī panta 11. daļā.

13. Gadījumā, ja izdošanas pieprasījums, kas iesniegts, lai izpildītu sodu kādai personai, tiek noraidīts tāpēc, ka attiecīgā persona ir pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts iedzīvotājs, tad pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts pienākums ir — ja to atļauj tās nacionālie normatīvie akti un atbilstoši šo normatīvo aktu prasībām, kā arī saskaņā ar pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts iesniegumu — izskatīt iespējas izpildīt to sodu vai atlikušo soda daļu, kas piespriests saskaņā ar pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts nacionālajiem normatīvajiem aktiem.

14. Jebkurai personai, attiecībā uz kuru tiek veiktas tiesvedības procedūras sakarā ar jebkuru no tiem noziedzīgiem nodarījumiem, uz kuriem attiecas šis pants, tiek garantēta taisnīga attieksme visos attiecīgās tiesvedības posmos, ieskaitot iespēju izmantot visas tās tiesības un garantijas, kas ir noteiktas tās Dalībvalsts nacionālajos normatīvajos aktos, kuras teritorijā attiecīgā persona atrodas.

15. Nekas no tā, kas izklāstīts šajā Konvencijā, nedrīkst tikt interpretēts kā tāds, kas uzliek par pienākumu izraidīt kādu personu, ja pieprasījumu saņēmušai Dalībvalstij ir pamatoti iemesli uzskatīt, ka attiecīgais pieprasījums ir iesniegts, lai pakļautu kriminālvajāšanai vai sodīšanai kādu personu sakarā ar šīs personas dzimumu, rasi, reliģisko piederību, tautību, etnisko izcelsmi vai politiskajiem uzskatiem, vai arī ka izdošanas pieprasījuma izpildes rezultātā šī persona varētu tikt diskriminēta jebkura augšminētā iemesla dēļ.

16. Dalībvalstis nedrīkst noraidīt izdošanas pieprasījumu vienīgi tāpēc, ka attiecīgais noziedzīgais nodarījums tiek uzskatīts par tādu, kas ietver arī fiskālos aspektus.

17. Pirms izdošanas pieprasījuma noraidīšanas pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts pienākums ir, kad tas ir piemēroti, konsultēties ar pieprasījumu iesniegušo Dalībvalsti, lai dotu tai pietiekamas iespējas izklāstīt savu viedokli un sniegt informāciju, kas attiecas uz tās apgalvojumu.

18. Dalībvalstīm jācenšas noslēgt divpusējus vai daudzpusējus līgumus vai vienošanās izdošanas izpildei vai tās efektivitātes palielināšanai

45.pants

Notiesāto personu nodošana

Dalībvalstis var izskatīt iespējas slēgt divpusējus vai daudzpusējus līgumus vai vienošanās par tādu personu, kam ir piespriests cietumsods vai citas brīvības atņemšanas formas par noziedzīgiem nodarījumiem, kas par tādiem ir atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, nosūtīšanu uz to teritoriju, lai šīs personas varētu izciest sodu attiecīgās valsts teritorijā.

46.pants

Savstarpējā tiesiskā palīdzība

1. Dalībvalstīm jāsniedz plašākā savstarpējā tiesiskā palīdzība izmeklēšanā, kriminālvajāšanā un tiesvedībā attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas ietverti šajā Konvencijā.

2. Savstarpējā tiesiskā palīdzība tiek sniegta maksimālā apjomā, kādā tā iespējama saskaņā ar attiecīgajiem pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts normatīvajiem aktiem, līgumiem, vienošanām attiecībā uz tādu noziedzīgo nodarījumu izmeklēšanu, kriminālvajāšanu un tiesvedību, par kuriem juridiskā persona pieprasījumu iesniegušajā Dalībvalstī var tikt saukta pie atbildības saskaņā ar šīs Konvencijas 26. pantu.

3. Savstarpējā tiesiskā palīdzība, kas sniedzama saskaņā ar šo pantu, var tikt pieprasīta jebkurā no sekojošajiem nolūkiem:

- (a) lai iegūtu pierādījumus vai liecības no personām;
- (b) lai iesniegtu tiesas dokumentus;
- (c) lai veiktu kratīšanu un izņemšanu, kā arī iesaldēšanu;
- (d) lai veiktu objektu un vietu apskati;
- (e) lai sniegtu informāciju, pierādījumu materiālus un ekspertu vērtējumus;
- (f) lai iesniegtu dokumentu un ierakstu oriģinālus vai apliecinātas kopijas, ieskaitot valdības, banku, finanšu, korporatīvus vai komerciālus dokumentus;
- (g) lai identificētu vai izsekotu noziedzīgi iegūtus līdzekļus, īpašumu, noziedzīga nodarījuma rīkus vai citus pierādījumu priekšmetus;
- (h) lai veicinātu personu brīvprātīgu ierašanos pieprasījumu iesniegumā Dalībvalstī;
- (i) lai sniegtu jebkura cita veida palīdzību, kas nav pretrunā ar pieprasījumu saņēmēmušās Dalībvalsts nacionālajiem normatīvajiem aktiem;
- (j) lai identificētu, iesaldētu un izsekotu noziedzīgi iegūtus līdzekļus saskaņā ar šīs Konvencijas V nodaļas noteikumiem;
- (k) lai atgūtu līdzekļus saskaņā ar šīs Konvencijas V nodaļas noteikumiem.

4. Bez kaitējuma nacionālajiem normatīvajiem aktiem Dalībvalsts kompetentās iestādes var bez iepriekšēja pieprasījuma nodot informāciju, kas attiecas uz krimināli procesuāliem jautājumiem, citas Konvencijas Dalībvalsts kompetentai iestādei, ja tās uzskata, ka šāda informācija varētu palīdzēt šai iestādei veikt vai sekmīgi pabeigt izmeklēšanu un tiesvedību vai varētu rezultātā veidot pieprasījumu, kuru Dalībvalsts sastāda saskaņā ar šo Konvenciju.

5. Informācijas nodošana saskaņā ar šī panta 4. daļu notiek bez kaitējuma izmeklēšanai vai kriminālajam procesam kompetento iestāžu valstī, kas sniedz informāciju. Kompetentajām iestādēm, kas saņem informāciju, jāievēro prasība, ka minētā informācija tiek saglabāta kā konfidenciāla, tajā skaitā uz laiku, vai ar ierobežojumiem tās lietošanā. Tomēr tas nekavē Dalībvalsti, kas saņem informāciju, atklāt savas tiesvedības laikā informāciju, kas pierāda apsūdzētas

personas nevainīgumu. Šajā gadījumā Dalībvalstij pirms informācijas izpaušanas jāpaziņo par to informāciju sniegušajai Dalībvalstij un, ja tas tiek prasīts, jākonsultējas ar informāciju sniegušo Dalībvalsti. Ja izņēmuma gadījumā paziņot iepriekš nav iespējams, informāciju saņēmušajai Dalībvalstij nekavējoties jāinformē informāciju sniegušo Dalībvalsti par informācijas izpaušanu.

6. Šī panta noteikumi neietekmē saistības saskaņā ar jebkādu vienošanos, divpusēju vai daudzpusēju, kas pilnībā vai daļēji nosaka vai noteiks savstarpējo tiesisko palīdzību.

7. Šī panta 9. — 29. daļas attiecas uz pieprasījumiem, kas tiek iesniegti saskaņā ar šo pantu, ja attiecīgajām Dalībvalstīm nav saistoša līguma par savstarpējo tiesisko palīdzību. Ja Dalībvalstis saista tāds līgums, piemērojami attiecīgā līguma noteikumi, ja vien Dalībvalstis nevienojas piemērot šī panta 9.-29.daļas un nevis attiecīgā līguma noteikumus. Dalībvalstīm tiek stingri ieteikts piemērot minētos šo daļu noteikumus, ja tie veicina sadarbību.

8. Dalībvalstis nedrīkst atteikties sniegt savstarpēju tiesisku palīdzību saskaņā ar šo pantu, atsaucoties uz banku informācijas konfidencialitāti.

9. (a) Pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts, atbildot uz pieprasījumu sniegt palīdzību saskaņā ar šo pantu, ja attiecīgais nodarījums netiek abpusēji atzīts par noziedzīgu nodarījumu, ņem vērā šīs Konvencijas mērķus, kā tie definēti 1. pantā;

(b) Dalībvalsts var atteikties sniegt palīdzību saskaņā ar šo pantu, atsaucoties uz to, ka attiecīgais nodarījums netiek abpusēji atzīts par noziedzīgu nodarījumu. Tomēr pieprasījumu saņēmušajai Dalībvalstij, gadījumos, kad tas atbilst tās tiesiskās sistēmas pamatprincipiem, jāsniedz palīdzību, ja tā nav saistīta ar piespiedu rīcību. Šāda palīdzība var tikt noraidīta, ja pieprasījums ietver *de minimis* rakstura jautājumus vai jautājumus, kuros prasītā sadarbība vai palīdzība ir iespējama saskaņā ar citiem šīs Konvencijas noteikumiem;

(c) Katra Dalībvalsts var izvērtēt tādu līdzekļu pieņemšanu, kādi var būt nepieciešami, lai varētu sniegt palīdzību lielākā apmērā saskaņā ar šo pantu gadījumos, ja nodarījums netiek abpusēji atzīts par noziedzīgu nodarījumu.

10. Persona, kas atrodas apcietinājumā vai izcieš brīvības atņemšanas sodu kādas Dalībvalsts teritorijā un kuras klātbūtne tiek pieprasīta citā Dalībvalstī, lai veiktu identifikāciju, sniegtu liecības vai citādu palīdzētu pierādījumu iegūšanai sakarā ar izmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību saistībā ar šajā Konvencijā atrunātajiem noziedzīgiem nodarījumiem, var tikt nosūtīta, ievērojot šādus nosacījumus:

- (a) šī persona brīvprātīgi sniedz apzinātu piekrišanu;
- (b) abu Dalībvalstu kompetentās iestādes vienojas, ņemot vērā tādus nosacījumus, kurus šīs Dalībvalstis uzskata par piemērotiem.

11. Attiecībā uz šī panta 10. daļas mērķiem:

- (a) Dalībvalstij, uz kuru persona tiek nosūtīta, ir tiesības un pienākums turēt nosūtīto personu apcietinājumā, ja vien Dalībvalsts, no kuras persona tika nosūtīta, nepieprasa vai neatļauj rīkoties savādāk;
- (b) Dalībvalstij, uz kuru persona tiek nosūtīta, nekavējoties jāizpilda savs pienākums nodot šo personu atpakaļ apcietinājumā Dalībvalstij, no kuras tā tiek nosūtīta, saskaņā ar iepriekš savstarpēji saskaņoto vienošanos vai arī citā veidā kā vienojušās abu Dalībvalstu kompetentās iestādes;
- (c) Dalībvalsts, uz kuru persona tiek nosūtīta, nedrīkst prasīt Dalībvalstij, no kuras persona tiek nosūtīta, lai tā uzsāktu izdošanas procedūru personas atgriešanai;
- (d) laiks, ko nosūtītā persona pavada tās Dalībvalsts apcietinājumā, uz kuru tā ir nosūtīta, tiek pieskaitīts soda izciešanas laikam tajā valstī, no kuras attiecīgā persona tiek nosūtīta.

12. Ja vien Dalībvalsts, no kuras persona tiek nosūtīta saskaņā ar šī panta 10. un 11. daļu, tam nepiekrīt, šī persona neatkarīgi no tās nacionalitātes nedrīkst tikt pakļauta kriminālvajāšanai, apcietināšanai, sodam vai jebkādam citam savas personīgās brīvības ierobežojumam tās valsts teritorijā, uz kuru attiecīgā persona tiek nosūtīta, attiecībā uz darbībām, bezdarbību vai sodiem, kas notikuši vai noteikti pirms šī persona ir atstājusi tās valsts teritoriju, no kuras tā tiek nosūtīta.

13. Katrai Dalībvalstij jānozīmē centrālā iestāde, kurai ir tiesības un pienākums saņemt savstarpējās tiesiskās palīdzības pieprasījumus un tos izpildīt vai arī nodot izpildei kompetentām iestādēm. Ja kādai Dalībvalstij ir kāds speciāls reģions vai teritorija ar atsevišķu savstarpējās tiesiskās palīdzības sistēmu, tad tā var nozīmēt atsevišķu centrālo iestādi, kas pilda šīs pašas funkcijas attiecībā uz šo konkrēto reģionu vai teritoriju. Centrālajām iestādēm jānodrošina saņemto pieprasījumu ātra un pienācīga izpilde vai nodošana izpildei. Ja centrālā iestāde nodod pieprasījumu kompetentai iestādei izpildei, tad tās pienākums ir veicināt, lai attiecīgā kompetentā iestāde ātri un pienācīgi izpildītu šo pieprasījumu. Iesniedzot savu šīs Konvencijas ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentu, Dalībvalstij jāinformē Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālsēkretārs par šim nolūkam nozīmēto centrālo iestādi. Savstarpējās tiesiskās palīdzības pieprasījumi un visa ar tiem saistītā saziņa tiek

nodota Dalībvalstu nozīmētajām centrālajām iestādēm. Šī prasība neierobežo Dalībvalsts tiesības pieprasīt, lai šie pieprasījumi un saziņa tiktu adresēti tai caur diplomātiskajiem kanāliem un, steidzamos apstākļos — ja Dalībvalstis tam piekrīt un ja iespējams — caur Starptautisko Kriminālpolicijas Organizāciju.

14. Pieprasījumiem ir jābūt rakstveidā vai, kad tas iespējams ar jebkādiem līdzekļiem, kas veido rakstveida ierakstu, pieprasījumu saņēmējai Dalībvalstij pieņemamā valodā un tādā veidā, lai šī Dalībvalsts varētu pārbaudīt pieprasījuma autentiskumu. Iesniedzot savu šīs Konvencijas ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentu, Dalībvalstij jāinformē Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālsēkretārs par to valodu vai valodām, kas katrai Dalībvalstij ir pieņemamas. Steidzamības apstākļos un, ja Dalībvalsts tam piekrīt, pieprasījumi var tikt izteikti mutiski, bet tie nekavējoties ir jāapstiprina rakstiskā veidā.

15. Pieprasījumā par savstarpējo tiesisko palīdzību ir jānorāda:

- (a) tās iestādes identitāte, kas iesniedz pieprasījumu;
- (b) tās izmeklēšanas, kriminālvajāšanas vai tiesvedības saturs un raksturs, uz kuru pieprasījums attiecas, un tās iestādes nosaukums un funkcijas, kas veic šo izmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību;
- (c) attiecīgo faktu apkopojums, izņemot pieprasījumus, kas izdarīti tiesas dokumentu iesniegšanas nolūkos;
- (d) pieprasītās palīdzības apraksts un ziņas par konkrēto procedūru, kuru pieprasījumu iesniegusī Dalībvalsts vēlas ievērot palīdzības sniegšanas procesā;
- (e) kad iespējams — jebkuras iesaistītās personas vārds, atrašanās vieta un nacionalitāte; un
- (f) mērķis, kāpēc ir pieprasīti pierādījumi, informācija vai rīcība.

16. Pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts var pieprasīt papildus informāciju, ja tāda ir nepieciešama pieprasījuma izpildei saskaņā ar tās nacionālo normatīvo aktu nosacījumiem vai arī ja tā var veicināt pieprasījuma izpildīšanu.

17. Pieprasījums jāizpilda saskaņā ar pieprasījumu saņēmusīs Dalībvalsts nacionālajiem normatīvajiem aktiem un tādā mērā, kādā tas nav pretrunā ar pieprasījumu saņēmusīs Dalībvalsts nacionālajiem normatīvajiem aktiem, un kad tas iespējams — atbilstoši tām procedūrām, kas norādītas pieprasījumā.

18. Ja persona atrodas kādas Dalībvalsts teritorijā un šo personu ir nepieciešams uzklaut kā liecinieku vai kā ekspertu citas Dalībvalsts tiesu iestādēs, tad, ja tas ir iespējams un nav pretrunā ar nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem, pirmā Dalībvalsts var pēc otras valsts lūguma atļaut rīkot šo uzklautišanu video konferences veidā, ja attiecīgajai personai nav iespējams vai nav vēlams personīgi ierasties pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts teritorijā. Dalībvalstis var vienoties par to, ka šo uzklautišanu veic pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts tiesu iestādes pārstāvis un ka tajā piedalās pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts tiesu iestādes pārstāvis.

19. Pieprasījumu iesniegušī Dalībvalsts bez pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts iepriekšējās piekrišanas nedrīkst nodot vai izmantot pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts sniegto informāciju vai pierādījumus tādām izmeklēšanas, kriminālvajāšanas vai tiesvedības vajadzībām, kas nav bijušas norādītas palīdzības pieprasījumā. Nekas no tā, kas noteikts šajā daļā, nevar kavēt pieprasījumu iesniegušo Dalībvalsti izpaust savos procesos tādu informāciju, kas pierāda apsūdzētas personas nevainīgumu. Šajā gadījumā pieprasījumu iesniegušajai Dalībvalstij jāinformē pieprasījumu saņēmušī Dalībvalsts pirms informācijas izpaušanas un, ja tas tiek prasīts, jākonsultējas ar pieprasījumu saņēmušo Dalībvalsti. Ja izņēmuma gadījumā iepriekšēja informēšana nav iespējama, tad pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts pienākums ir informēt pieprasījumu saņēmušo Dalībvalsti par informācijas izpaušanu bez kavēšanās.

20. Pieprasījumu iesniegušī Dalībvalsts var prasīt pieprasījumu saņēmušo Dalībvalsti neizpaust pieprasījuma faktu un pieprasījuma saturu, izņemot tādā mērā, kādā tas nepieciešams, lai pieprasījumu varētu izpildīt. Ja pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts nevar ievērot konfidencialitāti, tai par to ir nekavējoties jāinformē pieprasījumu iesniegušo Dalībvalsti.

21. Savstarpēju tiesisku palīdzību var noraidīt:

- (a) ja pieprasījums nav izteikts saskaņā ar šī panta noteikumiem;
- (b) ja pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts uzskata, ka pieprasījuma izpildīšana var apdraudēt tās suverenitāti, drošību, sabiedrisko kārtību vai citas būtiskas intereses;
- (c) ja pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts iestādēm tās nacionālie normatīvie akti aizliedz izpildīt pieprasītās darbības attiecībā uz jebkādu līdzīgu noziedzīgu nodarījumu, ja tas būtu pakļauts izmeklēšanai, kriminālvajāšanai vai tiesvedībai saskaņā ar šīs valsts jurisdikciju;

(d) ja savstarpējās tiesiskās palīdzības sniegšana saskaņā ar saņemto pieprasījumu būtu pretrunā ar pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts tiesību sistēmu.

22. Dalībvalsts nedrīkst noraidīt savstarpējās tiesiskās palīdzības pieprasījumu vienīgi tāpēc, ka attiecīgais noziedzīgais nodarījums tiek uzskatīts par tādu, kas ietver arī fiskālus aspektus.

23. Jebkurš atteikums sniegt savstarpējo tiesisko palīdzību ir jāpamato.

24. Pieprasījumu saņēmušajai Dalībvalstij jāizpilda savstarpējās tiesiskās palīdzības pieprasījums, cik ātri vien iespējams, un pēc iespējas jāņem vērā jebkādi termiņi, ko ir ierosinājusi pieprasījumu iesniegusī Dalībvalsts un kuriem ir norādīti iemesli, ieteicams - pieprasījumā. Pieprasījumu iesniegusī Dalībvalsts var izteikt saprātīgus lūgumus, lai pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts sniegtu informāciju par pieprasījuma izpildē veikto pasākumu statusu un panākumiem. Pieprasījumu saņēmušajai Dalībvalstij jāatbild uz saprātīgiem pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts lūgumiem ziņot par pieprasījuma statusu un izpildes gaitu. Pieprasījumu iesniegušajai Dalībvalstij nekavējoties jāinformē pieprasījumu saņēmušo Dalībvalsti, kad pieprasītā palīdzība vairs nav nepieciešama.

25. Pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts var atlikt savstarpējās tiesiskās palīdzības sniegšanu, ja tā traucē veikt kādu notiekošu izmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību.

26. Pirms pieprasījuma noraidīšanas saskaņā ar šī panta 21. daļu vai pirms tā izpildīšanas atlikšanas saskaņā ar šī panta 25. daļu pieprasījumu saņēmušajai Dalībvalstij jākonsultējas ar pieprasījumu iesniegušo Dalībvalsti, lai izlemtu, vai šo palīdzību ir iespējams sniegt saskaņā ar tādiem noteikumiem un nosacījumiem, kādus tā uzskata par nepieciešamiem. Ja pieprasījumu iesniegusī Dalībvalsts pieņem palīdzību saskaņā ar šiem noteikumiem, tad tai ir jāievēro šie noteikumi.

27. Neierobežojot šī panta 12. daļas piemērošanu, liecinieks, eksperts vai cita persona, kas pēc pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts lūguma piekrīt sniegt liecības kādā procesā vai arī palīdzēt izmeklēšanā, kriminālvajāšanā vai tiesvedībā pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts teritorijā, nedrīkst tikt pakļauta kriminālvajāšanai, apcietināšanai, sodīšanai vai jebkādiem citiem savas personīgās brīvības ierobežojumiem šajā teritorijā sakarā ar jebkādam darbībām, bezdarbību vai spriedumiem, kas notikuši vai kas pieņemti pirms šī persona atstāj pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts teritoriju. Šīs garantijas darbība izbeidzas, kad lieciniekam, ekspertam vai citai personai ir bijusi iespēja atstāt valsti piecpadsmit dienu ilgā laika periodā vai citā termiņā, kas savstarpēji

saskaņots starp Dalībvalstīm, pēc tam, kad šī persona ir bijusi oficiāli informēta par to, ka tās klātbūtne tieslietu institūcijām vairs nav nepieciešama, tomēr tā ir brīvprātīgi palikusi pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts teritorijā vai arī ir tajā brīvprātīgi atgriezies pēc tam, kad ir to atstājusi.

28. Parastās pieprasījuma izpildes izmaksas sedz pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts, ja vien nav citādas vienošanās starp attiecīgajām Dalībvalstīm. Ja ir nepieciešamas ievērojamas vai ārkārtējas izmaksas pieprasījuma izpildīšanai, tad Dalībvalstīm savstarpēji jākonsultējas, lai noteiktu tos noteikumus un nosacījumus, saskaņā ar kuriem attiecīgais pieprasījums tiks izpildīts, kā arī par to, kādā veidā tiks segti izdevumi.

29. Pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts:

(a) iesniedz pieprasījumu iesniegušai Dalībvalstij valdības reģistru kopijas, dokumentus vai informāciju, kas ir tās rīcībā un kas saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem ir publiski pieejami;

(b) var pēc saviem ieskatiem iesniegt pieprasījumu iesniegušai Dalībvalstij pilnībā vai daļēji un saskaņā ar tādiem noteikumiem, kādus tā uzskata par nepieciešamiem, valdības reģistru kopijas, dokumentus vai informāciju, kas ir tās rīcībā un kas saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem nav publiski pieejami.

30. Dalībvalstīm pēc nepieciešamības jāizskata iespēja slēgt divpusējus vai daudzpusējus līgumus vai vienošanās, kas būtu domāti šī panta mērķu sasniegšanai, nodrošinātu tā praktisku izmantojamību vai veicinātu to izpildi.

47.pants

Kriminālās tiesvedības tālāknodošana

Dalībvalstīm jāizvērtē iespēja nodot no vienas otrai noziedzīga nodarījuma, kas par tādu atzīts saskaņā ar šo Konvenciju, tiesvedību tālākai izmeklēšanai gadījumos, kad šāda tālāknodošana ir izvērtēta kā atbilstīga tiesu administrācijas interesēm, sevišķi, kad iesaistītas vairākas jurisdikcijas ar nolūku koncentrēt kriminālvajāšanu.

48.pants

Sadarbība tiesībsardzības jomā

1. Dalībvalstīm savstarpēji cieši jāsadarbojas, atbilstoši savām nacionālajām tiesību un administratīvajām sistēmām, lai palielinātu tiesībsardzības darbību efektivitāti cīņā pret šajā Konvencijā atrunātajiem noziedzīgiem nodarījumiem. Tai skaitā, katrai Dalībvalstij jāveic efektīvi pasākumi:

(a) lai uzlabotu un, kad nepieciešams, izveidotu saziņas kanālus starp savām kompetentajām iestādēm, pārvaldēm un dienestiem, veicinot drošu un ātru informācijas apmaiņu attiecībā uz visiem šajā Konvencijā atrunāto noziedzīgo nodarījumu aspektiem, ieskaitot — ja attiecīgās Dalībvalsts to uzskata par nepieciešamu — informāciju par saistību ar citiem noziedzīgās darbības veidiem;

(b) lai sadarbotos ar citām Dalībvalstīm, veicot ziņu saņemšanu par noziedzīgiem nodarījumiem, kas atrunāti šajā Konvencijā, attiecībā uz:

(i) to personu, kas tiek turētas aizdomās par dalību (līdzdalību) šādos noziedzīgos nodarījumos, identitāti, atrašanās vietu un darbībām, kā arī par citu saistītu personu atrašanās vietu;

(ii) to noziedzīgi iegūto līdzekļu vai īpašuma kustību, kas iegūti, izdarot šādus noziedzīgus nodarījumus;

(iii) tā īpašuma, iekārtu vai citu līdzekļu kustību, kas tiek izmantoti vai ko paredzēts izmantot šādu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanā;

(c) lai nodrošinātu, kur tas ir piemēroti, nepieciešamās lietas vai vielu daudzumus analīžu vai izmeklēšanas vajadzībām;

(d) lai veiktu informācijas apmaiņu ar citām Dalībvalstīm, kad tas ir piemēroti, par konkrētiem līdzekļiem un metodēm, ko izmanto, lai izdarītu noziedzīgus nodarījumus, kas atrunāti šajā Konvencijā, ieskaitot viltotu personību apliecinošu dokumentu izmantošanu, viltotu, izmainītu vai nepareizu dokumentu izmantošanu un par citiem darbības slēpšanas līdzekļiem;

(e) lai veicinātu efektīvu sadarbību starp savām kompetentajām iestādēm, pārvaldēm un dienestiem un lai veiktu personāla un citu ekspertu apmaiņu, ieskaitot sakaru virsnieku izvietošanu saskaņā ar savstarpējiem līgumiem vai vienošanām starp ieinteresētajām Dalībvalstīm;

(f) lai apmainītos ar informāciju un koordinētu administratīvos un citus pasākumus, kas tiek veikti, lai savlaicīgi identificētu šajā Konvencijā atrunātos noziedzīgos nodarījumus.

2. Lai īstenotu šo Konvenciju, Dalībvalstīm jāizskata iespēja slēgt divpusējus vai daudzpusējus līgumus vai vienošanās par tiešu sadarbību starp savām tiesībsardzības iestādēm un — gadījumos, kad tādi līgumi vai vienošanās jau pastāv — jāizskata iespēja tos papildināt. Ja tādu līgumu vai vienošanos starp attiecīgajām Dalībvalstīm nav, tad valstis var uzskatīt šo Konvenciju par pamatu savstarpējai sadarbībai tiesībsargāšanas jomā attiecībā uz šajā Konvencijā atrunātajiem noziedzīgiem nodarījumiem. Kad tas ir piemēroti, Dalībvalstīm pilnībā jāizmanto līgumi un vienošanās, ieskaitot starptautiskās vai reģionālās organizācijas, lai uzlabotu sadarbību starp savām tiesībsardzības institūcijām.

3. Dalībvalstīm jācenšas sadarboties savu iespēju robežās, lai cīnītos pret šajā Konvencijā atrunātajiem noziedzīgiem nodarījumiem, kuri tiek izdarīti, izmantojot modernās tehnoloģijas.

*49.pants
Kopīgā izmeklēšana*

Dalībvalstīm jāizskata iespēja slēgt divpusējus vai daudzpusējus līgumus vai vienošanās, saskaņā ar kuriem — attiecībā uz jautājumiem, kas tiek izmeklēti, kas attiecas uz kriminālvajāšanu vai kuros notiek tiesvedība vienā vai vairākās valstīs — attiecīgās kompetentās iestādes var izveidot kopīgas izmeklēšanas struktūras. Ja tādu līgumu vai vienošanos nav, tad kopīga izmeklēšana var tikt veikta saskaņā ar vienošanos katrā atsevišķā gadījumā. Iesaistītajām Dalībvalstīm ir jānodrošina, lai pilnībā tiktu ievērota tās Dalībvalsts suverenitāte, kuras teritorijā tiek veikta izmeklēšana.

*50.pants
Īpašas izmeklēšanas metodes*

1. Lai efektīvi apkarotu korupciju, katrai Dalībvalstij tādā apmērā, kādā to pieļauj tās nacionālās tiesiskās sistēmas pamatprincipi un saskaņā ar nacionālajiem normatīvajiem aktiem, savu iespēju robežās jāveic nepieciešamie pasākumi, lai ļautu savām kompetentajām iestādēm atbilstošā veidā izmantot kontrolētās piegādes un, kad tas ir piemēroti, citas speciālās izmeklēšanas metodes, piemēram, elektroniskās vai citas novērošanas formas, kā arī operatīvus pasākumus tās teritorijā, kā arī lai varētu izmantot tiesā tos pierādījumus, kas iegūti ar tādu metožu palīdzību.

2. Lai izmeklētu noziedzīgus nodarījumus, kas atrunāti šajā Konvencijā, Dalībvalstis tiek aicinātas noslēgt, kad tas nepieciešams, atbilstošus divpusējus vai daudzpusējus līgumus vai vienošanās par šādu speciālo izmeklēšanas metožu izmantošanu savstarpējai sadarbībai starptautiskā līmenī. Šiem līgumiem vai vienošanām jābūt noslēgtām un īstenotām atbilstoši valstu suverēnās līdztiesības principam un jātiek pildītiem atbilstoši minēto līgumu vai vienošanos noteikumiem.

3. Ja nav tāda līguma vai vienošanās, kāds aprakstīts šī panta 2. daļā, tad lēmumi par šādu speciālo izmeklēšanas metožu izmantošanu starptautiskā līmenī tiek pieņemti katrā atsevišķā gadījumā un, tos pieņemot, ja nepieciešams, var ņemt vērā finansiālas vienošanās un vienošanās par jurisdikciju starp iesaistītajām Dalībvalstīm.

4. Lēmumi par kontrolētās piegādes izmantošanu starptautiskā līmenī var ar ieinteresēto Dalībvalstu piekrišanu ietvert tādas metodes kā pārtveršana un atļaušana precēm turpināt ceļu nemainītā veidā vai arī šo preču izņemšana vai nomaiņa pilnībā vai daļēji.

V nodaļa Līdzekļu atgūšana

51.pants Vispārēji noteikumi

Līdzekļu atgūšana saskaņā ar šo nodaļu ir šīs Konvencijas pamata princips, un Konvencijas Dalībvalstīm savstarpēji jāsniedz plašākās sadarbības iespējas un palīdzība minētajā nolūkā.

52.pants Noziedzīgi iegūtu līdzekļu pārskaitījumu novēršana un atklāšana

1. Bez kaitējuma šīs Konvencijas 14. pantam katrai Konvencijas dalībvalstij jāveic tādi pasākumi, kas var būt nepieciešami, saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem, lai pieprasītu finanšu institūcijām, kas atrodas tās jurisdikcijā, pārbaudīt klientu identitāti, veikt saprātīgus pasākumus, lai noteiktu līdzekļu, kas noguldīti kontos lielā vērtībā, saņēmēju identitāti, un veiktu paaugstinātu to kontu kontroli, kuru noguldījumus pieprasa vai kas atvērti uz personu, kurām ir vai ir bijušas uzticētas būtiskas publiskās varas funkcijas, vai ir uz viņu ģimenes locekļu un tuvu kolēģu vārda. Šādai paaugstinātai kontrolei jātiek saprātīgi noteiktai, lai atklātu aizdomīgus darījumus nolūkā ziņot par tiem kompetentām iestādēm, un tai nevajadzētu tikt saprastai kā neuzticība vai aizliegums finanšu institūcijām veikt uzņēmējdarbību ar likumīgu klientu.

2. Lai veicinātu sadarbību pasākumu ieviešanā, kas ietverti šī panta 1. punktā, katrai Konvencijas Dalībvalstij saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem un sekojot reģionālu, starpreģionālu un daudzpusēju organizāciju iniciatīvām cīņā pret naudas atmazgāšanu:

- (a) jāizdod rekomendējoši norādījumi attiecībā uz to juridisku vai fizisku personu tipiem, kuru kontiem finanšu institūcijām tās jurisdikcijā ir piemērojama paaugstināta kontrole, kontu tipiem un transakcijām, kam jāpievērš īpaša uzmanība, un atbilstīgiem kontu atvēršanas, uzturēšanas un ierakstu saglabāšanas līdzekļiem, lai sekotu šiem kontiem; un
- (b) kur tas ir piemēroti, finanšu institūcijas viņu kompetences ietvaros pēc citas Dalībvalsts pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas jābrīdina par konkrētu fizisku vai juridisku personu identitāti, kuru kontiem šīm

institūcijām ir jāpievērš paaugstināta uzmanība, papildus tiem, kurus finanšu institūcijas var identificēt citādi.

3. Šī panta 2.(a) punkta kontekstā katrai Konvencijas Dalībvalstij jāievieš pasākumi, lai nodrošinātu to, ka finanšu institūcijas noteiktu laika periodu saglabā atbilstīgus ierakstus par kontiem un transakcijām, kas saistīti ar šī panta 1. punktā minētajām personām, kam vajadzētu, kā minimums, ietvert informāciju par klienta identitāti, kā arī, ciktāl tas iespējams, par ieguvuma saņēmēju.

4. Nolūkā novērst un atklāt noziedzīgi iegūtu līdzekļu pārskaitījumus, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, katrai Konvencijas Dalībvalstij jāievieš atbilstīgi un efektīvi līdzekļi, lai ar tās reglamentējošo un uzraudzības organizāciju palīdzību novērstu banku dibināšanu, kuras nepastāv fiziski un kas nav pievienotas kādai regulētai finanšu grupai. Turklāt Dalībvalstis var izvērtēt prasību savām finanšu institūcijām noraidīt vai pārtraukt banku darījumu attiecības ar šādām institūcijām un izsargāties no attiecību veidošanas ar ārvalstu finanšu institūcijām, kas ļauj savus kontus izmantot bankām, kuras nepastāv fiziski un kas nav pievienotas kādai regulētai finanšu grupai.

5. Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem jāizvērtē efektīvu attiecīgo valsts amatpersonu finanšu atklāšanas sistēmu izveidošana un jānodrošina piemērotas sankcijas par to neievērošanu. Katrai Dalībvalstij jāizvērtē arī iespēja pieņemt tādus līdzekļus, kādi var būt nepieciešami, lai atļautu kompetentām iestādēm sniegt informāciju citu Dalībvalstu kompetentām iestādēm, kad nepieciešams izmeklēt, pieprasīt vai atgūt līdzekļus, kas iegūti šajā Konvencijā noteikto noziedzīgo nodarījumu rezultātā.

6. Katrai Dalībvalstij jāizvērtē tādu pasākumu ieviešana, kādi var būt nepieciešami, saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem, lai pieprasītu attiecīgām valsts amatpersonām, kurām ir līdzdalība vai paraksta vai citas tiesības finanšu kontā ārvalstī, ziņot par šādām attiecībām attiecīgām iestādēm un saglabāt attiecīgus ierakstus, kas saistīti ar šādiem kontiem. Šādiem pasākumiem jānodrošina arī piemērotas sankcijas noteikumu neievērošanas gadījumā.

53.pants

Līdzekļi tiešai īpašuma atgūšanai

Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem:

- (a) jāveic tādi pasākumi, kādi var būt nepieciešami, lai ļautu citai Dalībvalstij ierosināt civillietu tās tiesā, ar nolūku noteikt īpašumtiesības uz īpašumu, kas iegūts šajā Konvencijā noteikto noziedzīgo nodarījumu rezultātā;
- (b) jāveic tādi pasākumi, kādi var būt nepieciešami, lai ļautu tās tiesām dot rīkojumu tiem, kas izdarījuši šajā Konvencijā noteiktos noziedzīgus nodarījumus, maksāt kompensāciju vai segt zaudējumus citai Dalībvalstij, kas cietusi zaudējumu šādos noziegumos; un
- (c) jāveic tādi pasākumi, kādi var būt nepieciešami, lai ļautu tās tiesām vai kompetentām iestādēm, lemjot par konfiskāciju, atzīt citas Dalībvalsts likumīgā īpašnieka prasību īpašumam, kas iegūts šajā Konvencijā noteikto noziedzīgo nodarījumu rezultātā.

54.pants

Īpašuma atgūšanas mehānismi, konfiskācijā izmantojot starptautisku sadarbību

1. Katrai Dalībvalstij, lai nodrošinātu savstarpēju tiesisku palīdzību saskaņā ar šīs Konvencijas 55. pantu attiecībā uz īpašumu, kas iegūts vai iesaistīts šajā Konvencijā noteikta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem:

- (a) jāveic tādi pasākumi, kādi var būt nepieciešami, lai atļautu tās kompetentajām iestādēm izpildīt rīkojumu par konfiskāciju, ko izdevusi citas Dalībvalsts tiesa;
- (b) jāveic tādi pasākumi, kādi var būt nepieciešami, lai atļautu tās kompetentajām iestādēm to jurisdikcijas ietvaros dot rīkojumu par tāda ārvalstu izcelsmes īpašuma konfiskāciju, kas saistīts ar tiesvedību par „naudas atmazgāšanas” noziedzīgu nodarījumu vai citu noziedzīgu nodarījumu, kāds varētu būt tās jurisdikcijā vai, izmantojot citas procedūras, kas atļautas saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem; un
- (c) jāizvērtē tādu līdzekļu pieņemšana, kādi var būt nepieciešami, lai atļautu šāda īpašuma konfiskāciju bez kriminālsoda, kad pret aizdomās turēto nav iespējams ierosināt lietu tā nāves, bēgšanas vai prombūtnes dēļ vai citos atbilstīgos gadījumos.

2. Katrai Dalībvalstij, lai nodrošinātu savstarpēju tiesisku sadarbību pēc pieprasījuma, kas izvirzīts saskaņā ar šīs Konvencijas 55. panta 2. punktu, saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem:

- (a) jāveic tādi pasākumi, kādi var būt nepieciešami, lai atļautu tās kompetentajām iestādēm iesaldēt vai atsavināt īpašumu ar iesaldēšanas vai atsavināšanas rīkojumu, ko izdevusi prasījumu iesniegušās Dalībvalsts tiesa vai kompetenta iestāde, un kas prasījumu saņēmušajai Dalībvalstij sniedz pietiekamu pamatu uzskatīt, ka ir pietiekoši iemesli šādai rīcībai un ka īpašums vēlāk būs pakļauts konfiskācijas rīkojumam šī panta 1.(a) punkta nolūkā;
- (b) jāveic tādi pasākumi, kādi var būt nepieciešami, lai atļautu tās kompetentajām iestādēm iesaldēt vai atsavināt īpašumu pēc pieprasījuma, ko veikusi prasījumu iesniegušās Dalībvalsts tiesa vai kompetenta iestāde, un kas prasījumu saņēmušajai Dalībvalstij sniedz pietiekamu pamatu uzskatīt, ka ir pietiekoši iemesli šādai rīcībai un ka īpašums vēlāk būs pakļauts konfiskācijas rīkojumam šī panta 1.(a) punkta nolūkā; un
- (c) jāizvērtē papildus līdzekļu pieņemšana, kas ļautu tās kompetentām iestādēm saglabāt īpašumu konfiskācijai uz ārvalstu aresta vai apsūdzības pamata, kas saistīts ar šāda īpašuma iegūšanu.

55.pants

Starptautiska sadarbība konfiskācijas nolūkā

1. Dalībvalstij, kas saņēmusi pieprasījumu no kādas citas Dalībvalsts, kurai ir jurisdikcija pār kādu šajā Konvencijā atrunātu noziedzīgu nodarījumu, konfiscēt noziedzīgi iegūtus līdzekļus, īpašumu, iekārtas vai citus līdzekļus, kas minēti šīs Konvencijas 31. panta 1. daļā un kas atrodas tās teritorijā, pēc iespējas lielākā mērā saskaņā ar tās nacionālo tiesību sistēmu:

(a) jāiesniedz šis pieprasījums savām kompetentajām institūcijām, lai saņemtu konfiskācijas rīkojumu, un, ja tāds rīkojums tiek dots, jānodrošina tā īstenošana; vai arī

(b) ar mērķi īstenot to līdz pieprasītajai pakāpei, jāiesniedz savām kompetentajām institūcijām konfiskācijas rīkojums, ko izdevusi tiesa pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts teritorijā saskaņā ar šīs Konvencijas 31. panta 1. daļu un 54.panta 1 daļas (a) punktu – tādā mērā, kādā minētais rīkojums attiecas uz noziedzīgi iegūtiem līdzekļiem, īpašumu, iekārtām un citiem līdzekļiem, kas minēti 31. panta 1.daļā un atrodas pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts teritorijā.

2. Saņemot pieprasījumu no citas Dalībvalsts, kurai ir jurisdikcija pār kādu šajā Konvencijā atrunātu noziedzīgu nodarījumu, pieprasījumu saņēmušajai Dalībvalstij jāveic pasākumi, lai identificētu, atrastu un uzliktu arestu vai

izņemtu noziedzīgi iegūtus līdzekļus, īpašumu, iekārtas vai citus līdzekļus, kas minēti šīs Konvencijas 31. panta 1. daļā, lai tos pēc tam varētu konfiscēt vai nu saskaņā ar pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts rīkojumu, vai arī saskaņā ar pieprasījumu saņēmušās Dalībvalsts rīkojumu pēc pieprasījuma saskaņā ar šī panta 1. daļu.

3. Šīs Konvencijas 46. panta noteikumi ir ar nepieciešamajām izmaiņām piemērojami šim pantam. Saskaņā ar šo pantu iesniegtajos pieprasījumos papildus 46. panta 15. daļā norādītajai informācijai jāietver:

- (a) ja pieprasījums attiecas uz šī panta 1. daļas (a) punktu – konfiscējamā īpašuma apraksts, tajā skaitā, ciktāl tas iespējams, tā iespējamā atrašanās vieta un, kur atbilstoši, noteiktā īpašuma vērtība, kā arī to faktu izklāsts, uz kuriem balstās pieprasījumu iesniegušī Dalībvalsts un kas ir pietiekami, lai dotu iespēju pieprasījumu saņēmušajai Dalībvalstij panākt rīkojumu saskaņā ar saviem nacionālajiem normatīvajiem aktiem;
- (b) ja pieprasījums attiecas uz šī panta 1. daļas (b) punktu – juridiski pieņemama tā konfiskācijas rīkojuma kopija, uz kuru ir balstīts iesniegtais pieprasījums un ko izdevusi pieprasījumu iesniegušī Dalībvalsts, faktu izklāsts un informācija par to, kādā mērā tiek pieprasīta rīkojuma izpilde, prasījumu iesniegušās Dalībvalsts paskaidrojums par to, kādus pasākumus šī Dalībvalsts ir veikusi, lai sniegtu atbilstošu paziņojumu godprātīgām trešajām pusēm un lai nodrošinātu atbilstīgu procesu, kā arī paziņojums, ka konfiskācijas rīkojums ir galīgs;
- (c) ja pieprasījums attiecas uz šī panta 2. daļu – to faktu izklāsts, uz kuriem balstās pieprasījumu iesniegušī Dalībvalsts, un pieprasītās rīcības apraksts, un, kur pieejama, juridiski pieņemama rīkojuma kopija, kas pamato pieprasījumu.

4. Tos lēmumus vai darbības, kas minēti šī panta 1. un 2. daļā, pieprasījumu saņēmušī Dalībvalsts pieņem vai veic saskaņā ar un ievērojot savu nacionālo normatīvo aktu nosacījumus un procesuālo kārtību vai arī saskaņā ar jebkādu divpusēju vai daudzpusēju līgumu vai vienošanos, kas ir šai Dalībvalstij saistoša attiecībā uz pieprasījumu iesniegušo Dalībvalsti.

5. Katrai Dalībvalstij jāiesniedz Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālsēkretāram to savu likumu un citu normatīvo aktu eksemplārus, kas nodrošina šī panta īstenošanu, kā arī jebkādas turpmākās izmaiņas šajos likumos vai citos normatīvajos aktos vai arī to aprakstu.

6. Gadījumā, ja kāda Dalībvalsts izvēlas šī panta 1. un 2. daļā minētos pasākumus pildīt tikai saskaņā ar attiecīgu starptautisku līgumu, tad šai

Dalībvalstij jāatzīst šī Konvenciju par nepieciešamu un pietiekamu starptautisku līgumu.

7. Pieprasījumu saņēmumā Dalībvalsts var atteikties no sadarbības saskaņā ar šo pantu vai atcelt pagaidu pasākumus, ja šī Dalībvalsts nesaņem pietiekamus un savlaicīgi sniegtus pierādījumus vai arī, ja īpašums ir *de minimis* vērtībā.

8. Pirms atcelt jebkuru pagaidu pasākumu, kas ticis pieņemts saskaņā ar šo pantu, pieprasījumu saņēmūmajai Dalībvalstij, kad vien iespējams, jādod pieprasījumu iesniegušajai Dalībvalstij iespēja izskaidrot tos iemeslus, kas ļautu turpināt uzsākt pasākumu.

9. Šī panta noteikumi nav skaidrojami kā labticīgu trešo personu tiesības ierobežojoši.

56.pants Īpaša sadarbība

Bez kaitējuma saviem nacionālajiem normatīvajiem aktiem katrai Dalībvalstij jātiecas piemērot tādi līdzekļi, kas tai ļautu bez kaitējuma savai izmeklēšanai, kriminālvajāšanai vai tiesvedībai sniegt informāciju citai Dalībvalstij par noziedzīgi iegūtiem līdzekļiem, kas par tādiem noteikti saskaņā ar šo Konvenciju, gadījumā, ja nepastāv iepriekšējs pieprasījums, kad šī Dalībvalsts uzskata, ka šādas informācijas atklāšana varētu palīdzēt tās saņēmējai Dalībvalstij uzsākt vai veikt izmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību, vai kas varētu veicināt šīs Dalībvalsts pieprasījuma iesniegšanu saskaņā ar šo Konvencijas nodaļu.

57.pants Līdzekļu atgriešana un nodošana

1. Īpašumu, ko Dalībvalsts ir konfiscējusi saskaņā ar šīs Konvencijas 31. vai 55. pantu, jānodod, tai skaitā atgriežot tos to sākotnējiem likumīgiem īpašniekiem saskaņā ar šī panta 3. punktu, atbilstīgi šīs Konvencijas noteikumiem un saskaņā ar tās nacionālajiem normatīvajiem aktiem.

2. Katrai Dalībvalstij jāpieņem tādi likumdošanas vai citi līdzekļi saskaņā ar nacionālo normatīvo aktu pamatprincipiem, kādi var būt nepieciešami, lai ļautu tās kompetentām iestādēm atgriezt konfiscēto īpašumu, rīkojoties pēc citas Dalībvalsts pieprasījuma saskaņā ar šo Konvenciju, ņemot vērā godprātīgu trešo pušu tiesības.

3. Saskaņā ar šīs Konvencijas 46. un 55. pantu un šī panta 1. un 2. punktu pieprasījumu saņēmūmajai Dalībvalstij:

(a) valsts līdzekļu izšķērdēšanas gadījumā vai izšķērdētu valsts līdzekļu atmazgāšanas gadījumā, kā noteikts šīs Konvencijas 17. un 23. pantā, konfiscētais īpašums jāatgriež pieprasījumu iesniegušajā Dalībvalstī, ja konfiskācija ir veikta saskaņā ar 55. pantu un, pamatojoties uz pieprasījumu iesniegušās Dalībvalsts galīgo lēmumu – tā ir prasība, no kuras pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts var atteikties;

(b) gadījumā, ja ir līdzekļi, kas iegūti jebkurā citā šajā Konvencijā atrunātā noziedzīgā nodarījumā un, ja konfiskācija bijusi veikta saskaņā ar šīs Konvencijas 55. pantu un, pamatojoties uz galīgu spriedumu pieprasījumu iesniegušajā Dalībvalstī - prasība, no kuras pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts var atteikties - , tad pieprasījumu saņemušajai Dalībvalstij jāatgriež konfiscētais īpašums pieprasījumu iesniegušajai Dalībvalstij. Īpašums jāatgriež tādā gadījumā, ja pieprasījumu iesniegusī Dalībvalsts spēj pietiekoši pierādīt iepriekš esošas īpašumtiesības uz šo konfiscēto īpašumu vai arī ja pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts atzīst, ka zaudējums, kas nodarīts pieprasījumu iesniegušajai Dalībvalstij, ir pamats šī konfiscētā īpašuma atgriešanai;

(c) visos citos gadījumos kā prioritāte jāizvērtē iespēja atgriezt konfiscēto īpašumu pieprasījumu iesniegušajai Dalībvalstij, atgriežot šo īpašumu tās sākotnējiem likumīgiem īpašniekiem vai kompensējot noziegumā cietušos.

4. Kur tas ir piemēroti, ja vien Dalībvalstis nelemj citādi, pieprasījumu saņēmusī Dalībvalsts var ieturēt samērīgus izdevumus, kādi radušies izmeklēšanā, kriminālvajāšanā vai tiesvedībā, beidzoties ar konfiscētā īpašuma atgriešanu vai nodošanu saskaņā ar šo pantu.

5. Kur tas ir piemēroti, Dalībvalstis var īpaši izvērtēt iespēju slēgt līgumus vai savstarpēji pieņemamas vienošanās saistībā ar konkrētu situāciju galīgajai konfiscētā īpašuma nodošanai.

58.pants

Finanšu darījumu izmeklēšanas nodaļa

Dalībvalstīm savstarpēji jāsadarbojas nolūkā novērst un apkarot noziedzīgi iegūtu līdzekļu, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, pārvietošanu, un jāveicina veidi un pasākumi, lai atklātu šādus līdzekļus, un šim nolūkam jāizvērtē iespēja izveidot finanšu darījumu izmeklēšanas nodaļu, kas būtu atbildīga par aizdomīgu finanšu darījumu ziņojumu saņemšanu, analīzi un izplatīšanu kompetentajām iestādēm.

59.pants

Divpusēji un daudzpusēji līgumi un vienošanās

Dalībvalstīm jāizvērtē iespēja slēgt divpusējus vai daudzpusējus līgumus vai vienošanās, lai veicinātu saskaņā ar šo Konvencijas nodaļu veiktās starptautiskās sadarbības efektivitāti.

VI nodaļa **Tehniskā palīdzība un informācijas apmaiņa**

60.pants

Apmācība un tehniskā palīdzība

1. Katrai Dalībvalstij pēc nepieciešamības jānodrošina un jāpilnveido speciālas apmācību programmas saviem darbiniekiem, kas darbojas korupcijas novēršanā un apkarošanā. Šādas apmācību programmas var būt savstarpēji saistītas ar sekojošām jomām:

- (a) efektīvi pasākumi, lai novērstu, atklātu, izmeklētu koruptīvus noziedzīgus nodarījumus, kā arī sodītu par tiem, ietverot gan pierādījumu vākšanas, gan izmeklēšanas metožu izmantošanu;
- (b) stratēģiskas pretkorupcijas politikas izstrādāšanas un plānošanas iespēju palielināšana;
- (c) kompetentu iestāžu apmācība savstarpējās tiesiskās palīdzības prasību sagatavošanā, atbilstoši Konvencijas prasībām;
- (d) iestāžu, valsts pakalpojumu vadības, valsts finanšu vadības, tai skaitā valsts pasūtījumu, un privātā sektora novērtējumi un nostiprināšana;
- (e) noziedzīgi iegūtu līdzekļu pārskaitījumu novēršana un apkarošana saskaņā ar šo Konvenciju un šādu līdzekļu atgūšana;
- (f) noziedzīgi iegūtu līdzekļu, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, pārskaitījumu atklāšana un iesaldēšana;
- (g) noziedzīgi iegūtu līdzekļu, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, kustības un šādu līdzekļu pārskaitīšanai, slēpšanai vai maskēšanai izmantoto metožu uzraudzība;

- (h) atbilstīgi un efektīvi tiesiski un administratīvi mehānismi un metodes noziedzīgi iegūtu līdzekļu, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, atgriešanas veicināšanai;
- (i) metodes, ko izmanto, lai aizsargātu cietušos un lieciniekus, kas sadarbojas ar tiesas iestādēm; un
- (j) apmācība nacionālos un starptautiskos noteikumos un valodu apgūšana.

2. Dalībvalstīm iespēju robežās jāizvērtē iespēja savstarpēji piedāvāt plašu tehniskās palīdzības līdzekļu klāstu, īpaši par labu attīstības valstīm, atbilstoši to izstrādātajiem plāniem un programmām cīņā ar korupciju, tajā skaitā sniedzot materiālu atbalstu un apmācību jomās, kas norādītas šī panta 1. punktā, kā arī apmācību un palīdzību, savstarpēju pieredzes un specializētu zināšanu apmaiņu starp Dalībvalstīm izdošanas un savstarpējas tiesiskas palīdzības jautājumos, kas nostiprinās Dalībvalstu savstarpējo sadarbību šajās jomās.

3. Dalībvalstīm nepieciešamā apmērā jāstiprina centieni maksimāli palielināt darbību un apmācību starptautiskās un reģionālās organizācijās un attiecīgu divpusēju vai daudzpusēju līgumu vai vienošanos ietvaros.

4. Dalībvalstīm jāizvērtē iespēja pēc pieprasījuma sniegt savstarpēju palīdzību, lai veiktu novērtējumu, izpēti un pētījumus par korupcijas veidiem, cēloņiem, sekām un tās radītajiem zaudējumiem attiecīgajās valstīs, nolūkā izveidot stratēģiju un rīcības plānus korupcijas apkarošanai ar kompetentu valsts iestāžu un sabiedrības līdzdalību.

5. Lai veicinātu noziedzīgi iegūtu līdzekļu, kas par tādiem atzīti saskaņā ar šo Konvenciju, atgūšanu, Dalībvalstis var sadarboties, norādot cita citai ekspertu vārdus, kas varētu palīdzēt šī mērķa sasniegšanā.

6. Dalībvalstīm jāizvērtē iespēja izmantot subreģionālas, reģionālas un starptautiskas konferences un seminārus, lai veicinātu sadarbību un tehnisku palīdzību, kā arī lai rosinātu diskusiju par kopīgām problēmām, tajā skaitā par attīstības valstu un valstu ar pārejas ekonomiku īpašām problēmām un vajadzībām.

7. Dalībvalstīm jāizvērtē iespēja izveidot brīvprātīgus palīdzības mehānismus nolūkā sniegt finansiālu ieguldījumu attīstības valstu un valstu ar pārejas ekonomiku centieniem piemērot šo Konvenciju, izmantojot tehniskas palīdzības programmas un projektus.

8. Katrai Dalībvalstij jāizvērtē brīvprātīgu ieguldījumu iespējas Apvienoto Nāciju Organizācijas Narkotiku un noziegumu apkarošanas birojā, nolūkā ar šī

biroja palīdzību atbalstīt programmas un projektus attīstības valstīs šīs Konvencijas ieviešanai.

61.pants

Informācijas par korupciju apkopošana, apmaiņa un analīze

1. Katrai Dalībvalstij jāizvērtē iespējas, konsultējoties ar ekspertiem, analizēt korupcijas tendences tās teritorijā, kā arī apstākļus, kādos korupcijas noziegumi tiek veikti.

2. Dalībvalstīm jāizvērtē iespēja savstarpēji un ar starptautisku un reģionālu organizāciju statistiku izstrādāt un dalīties ar informāciju un analītisku ekspertīzi cīņā ar korupciju nolūkā izstrādāt, ciktāl iespējams, vienotas definīcijas, standartus un metodoloģiju, kā arī dalīties informācijā par optimālāko pieredzi korupcijas novēršanā un apkarošanā.

3. Katrai Dalībvalstij jāizvērtē iespēja kontrolēt tās politiku un praktiskos pasākumus cīņā ar korupciju un veikt to efektivitātes un izmantojamības novērtējumu.

62.pants

Citi pasākumi: Konvencijas ieviešana, izmantojot ekonomisko attīstību un tehnisko palīdzību

1. Dalībvalstīm jāveic pasākumi optimālākai šīs Konvencijas ieviešanai iespējamā apmērā, izmantojot starptautisku sadarbību, ņemot vērā korupcijas vispārējo negatīvo ietekmi uz sabiedrību, īpaši ilgspējīgā attīstībā.

2. Dalībvalstīm, ciktāl iespējams, jāizvirza konkrēti centieni savstarpējā, kā arī starptautiskā un reģionālā koordinācijā:

- (a) lai veicinātu savu sadarbību dažādos līmeņos ar attīstības valstīm nolūkā stiprināt to iespējas korupcijas novēršanā un apkarošanā;
- (b) lai veicinātu finansiālu un materiālu palīdzību, atbalstot attīstības valstu centienus korupcijas novēršanā un efektīvā tās apkarošanā, un lai palīdzētu tām sekmīgi ieviest šo Konvenciju;
- (c) lai sniegtu tehnisku palīdzību attīstības valstīm un valstīm ar pārejas ekonomiku, lai palīdzētu tām īstenot savas vajadzības šī Konvencijas ieviešanā. Šādā nolūkā Dalībvalstis jācenšas veikt atbilstīgus un regulārus ieguldījumus kontā, kas speciāli paredzēts šim nolūkam Apvienoto Nāciju Organizācijas finansējuma mehānismā. Saskaņā ar nacionālajiem normatīvajiem aktiem un šīs Konvencijas noteikumiem Dalībvalstis var

izvērtēt arī iespēju ieguldīt šajā kontā procentuāli naudas līdzekļus vai atbilstošus ienākumus no noziedzīgi iegūtu līdzekļu vai konfiscēta īpašuma vērtības saskaņā ar šīs Konvencijas prasībām;

- (d) lai atbalstītu un pārliecinātu citas valstis un atbilstošas finanšu institūcijas pievienoties tām centienos saskaņā ar šo pantu, tai skaitā nodrošinot attīstības valstis ar plašāku apmācību programmu klāstu un modernām iekārtām, palīdzot sasniegt šīs Konvencijas mērķus.

3. Iespēju robežās šie līdzekļi nedrīkst kaitēt esošajām ārvalstu palīdzības saistībām vai citām finanšu sadarbības vienošanās divpusējā, reģionālā vai starptautiskā līmenī.

4. Dalībvalstis var slēgt divpusējus vai daudzpusējus līgumus vai vienošanās par materiālu vai materiāltehnisku palīdzību, ņemot vērā finanšu vienošanos, kas nepieciešama efektīvas starptautiskās sadarbības nodrošināšanai, kā to paredz šī Konvencija, kā arī korupcijas novēršanai, atklāšanai un kontrolei.

VII nodaļa **Ieviešanas mehānismi**

63.pants *Konvencijas Dalībvalstu konference*

1. Ar šo ir iedibināta Konvencijas Dalībvalstu konference, lai paplašinātu Dalībvalstu iespējas un uzlabotu sadarbību starp tām, lai sasniegtu šajā Konvencijā izvirzītos mērķus, kā arī, lai sekmētu un pārraudzītu tās īstenošanu.

2. Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālsekretāram jāsasauca Dalībvalstu konference ne vēlāk kā vienu gadu pēc šīs Konvencijas spēkā stāšanās. Pēc tam tiek organizētas Dalībvalstu regulāras sanāksmes saskaņā ar konferencē apstiprinātu procedūru.

3. Dalībvalstu konferencei jāpieņem procedūras noteikumi un nosacījumi, kas definē šajā pantā noteiktos darbības veidus, tajā skaitā noteikumus, kas attiecas uz novērotāju atzīšanu un līdzdalību, kā arī izdevumu samaksu, kas radušies šo darbību veikšanas rezultātā.

4. Dalībvalstu konferencei jāvienojas par darbību, procedūrām un darba metodēm, lai sasniegtu mērķus, kas definēti šī panta 1.punktā, tajā skaitā:

- (a) veicinot Dalībvalstu darbību saskaņā ar šīs Konvencijas 60. un 62. pantu un II līdz V nodaļu, tajā skaitā iedrošinot brīvprātīgu ieguldījumu mobilizēšanu;

- (b) veicinot informācijas apmaiņu starp Dalībvalstīm par korupcijas modeļiem un tendencēm un par veiksmīgu tās novēršanas un apkarošanas praksi, kā arī par noziedzīgi iegūtu līdzekļu atgūšanu, izmantojot cita starpā attiecīgas informācijas publicēšanu, kas minēta šajā pantā;
- (c) sadarbojoties ar atbilstīgām starptautiskām un reģionālām organizācijām un mehānismiem un nevalstiskām organizācijām;
- (d) atbilstoši izmantojot attiecīgu informāciju, ko sagatavojuši citi starptautiski un reģionāli mehānismi korupcijas novēršanai un apkarošanai, lai izvairītos no liekas darba dublēšanas;
- (e) periodiski pārskatot šīs Konvencijas ieviešanu Dalībvalstīs;
- (f) sniedzot ieteikumus, lai pilnveidotu šo Konvenciju un tās ieviešanu;
- (g) ņemot vērā Dalībvalstu tehniskās palīdzības prasības attiecībā uz šīs Konvencijas ieviešanu un rekomendējot jebkuru darbību, ko tā uzskata par nepieciešamu šajā nolūkā.

5. Atbilstoši šī panta 4. punktam Dalībvalstu konferencei jāiegūst visa nepieciešamā informācija par pasākumiem, kādus Dalībvalstis piemērojušas, ieviešot šo Konvenciju, un grūtībām, ar kādām tās sastapušās tās īstenošanas procesā, sniedzot par to informāciju, kā arī izmantojot papildu pārskata mehānismus, kā Dalībvalstu konference to var noteikt.

6. Katrai Dalībvalstij jāsniedz Dalībvalstu konferencei informācija par tās programmām, plāniem un praksi, kā arī par likumdošanas un administratīviem līdzekļiem šīs Konvencijas ieviešanā, kā to noteiks Dalībvalstu konference. Dalībvalstu konferencei jāpārbauda visefektīvākais veids, kā saņemt šo informāciju un rīkoties saskaņā ar to, ietverot informāciju, kas saņemta no Dalībvalstīm un no kompetentām starptautiskām organizācijām. Dalībvalstu konference var arī ņemt vērā ieguldījumus, kas saņemti no attiecīgi apstiprinātām nevalstiskām organizācijām, kas apstiprinātas saskaņā ar Dalībvalstu konferences noteiktām procedūrām.

7. Saskaņā ar šī panta 4. līdz 6. punktu, Dalībvalstu konferencei jāizveido, ja tā to uzskata par nepieciešamu, jebkurš atbilstīgs mehānisms vai organizācija efektīvākai šīs Konvencijas ieviešanai.

64.pants
Sekretariāts

1. Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālsekretāram jānodrošina Dalībvalstu konference ar nepieciešamajiem sekretariāta pakalpojumiem.

2. Sekretariātam:

(a) jāpalīdz Dalībvalstu konferencei veikt darbību, kas definēta šīs Konvencijas 63. pantā, kā arī noslēgt vienošanās un sniegt nepieciešamos pakalpojumus Dalībvalstu konferences sesijām;

(b) pēc pieprasījuma jāpalīdz Dalībvalstīm sniegt informāciju Dalībvalstu konferencei, kā to paredz šīs Konvencijas 63. panta 5. un 6. punkts; un

(c) jānodrošina nepieciešamā koordinācija ar citu saistīto starptautisko un reģionālo organizāciju sekretariātiem.

VIII nodaļa **Nobeiguma noteikumi**

65.pants *Konvencijas ieviešana*

1. Katrai Dalībvalstij saskaņā ar tās nacionālo likumu pamatprincipiem jāveic nepieciešamie pasākumi, tajā skaitā tiesiski un administratīvi pasākumi, lai nodrošinātu tās pienākumu īstenošanu saskaņā ar šo Konvenciju.

2. Katra Dalībvalsts var pieņemt daudz noteiktākus un stingrākus līdzekļus nekā tie, kas norādīti šajā Konvencijā, lai novērstu un apkarotu korupciju.

66.pants *Strīdu risinājums*

1. Dalībvalstīm jācenšas risināt strīdus, kas saistīti ar šīs Konvencijas skaidrošanu un piemērošanu, sarunu kārtībā.

2. Jebkuru strīdu starp divām vai vairāk Dalībvalstīm, kas attiecas uz šīs Konvencijas skaidrojumu vai piemērojumu un kas nav atrisināms sarunu ceļā saprātīgā laika periodā, pēc vienas Dalībvalsts pieprasījuma jāiesniedz izskatīt šķīrējtiesā. Ja sešus mēnešus pēc šķīrējtiesas pieprasījuma datuma šīs valstis nespēj vienoties par šķīrējtiesas organizāciju, ikviena no šīm Dalībvalstīm var iesniegt strīdu izskatīšanai Starptautiskajā tiesā, iesniedzot prasību saskaņā ar Tiesas Statūtiem.

3. Katra Dalībvalsts šīs Konvencijai parakstīšanas, apstiprināšanas, pieņemšanas vai apliecināšanas laikā, kā arī laikā, kad tā šai Konvencijai pievienojas, var paziņot, ka tā neuzskata šī panta 2. punktu sev par saistošu. Citām Dalībvalstīm nav saistošs šī panta 2. punkts attiecībā uz jebkuru Dalībvalsti, kas ir izdarījusi šādu atrunu.

4. Jebkura Dalībvalsts, kas ir izvirzījusi atrunu saskaņā ar šī panta 3. punktu, var jebkurā laikā šādu atrunu atsaukt, paziņojot par to Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerāļsekretāram.

67.pants

Parakstīšana, ratificēšana, akcepts, apstiprināšana un ieviešana

1. Šī Konvencija ir atvērta parakstīšanai visām valstīm no 2003.gada 9. līdz 11. decembrim Meridā, Meksikā, un pēc tam Apvienoto Nāciju Organizācijas mītnē Ņujorkā līdz 2005. gada 9. decembrim.

2. Šī Konvencija ir atvērta parakstīšanai arī reģionālām ekonomiskās integrācijas organizācijām ar noteikumu, ka vismaz viena šādas organizācijas dalībvalsts ir parakstījusi šo Konvenciju saskaņā ar šī panta 1. punktu.

3. Šī Konvencija ir jāratificē, jāakceptē vai jāapstiprina. Ratifikācijas, akceptēšanas vai apstiprināšanas dokumenti jāiesniedz Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerāļsekretāram. Reģionālās ekonomiskās integrācijas organizācijas var iesniegt savu ratifikācijas, akceptēšanas vai apstiprināšanas dokumentu, ja vismaz viena no tās dalībvalstīm ir rīkojusies līdzīgi. Šādā ratifikācijas, akceptēšanas vai apstiprināšanas dokumentā attiecīgajai organizācijai jāpaziņo savas kompetences apjoms attiecībā uz jautājumiem, ko nosaka šīs Konvencija. Šādai organizācijai arī jāinformē depozitārijs par jebkādiem saistītiem grozījumiem savas kompetences apjomā.

4. Šai Konvencijai var pievienoties jebkura valsts vai jebkura reģionāla ekonomiskās integrācijas organizācija, ja vismaz viena tās dalībvalsts ir šīs Konvencijas Dalībvalsts. Pievienošanās dokumenti jāiesniedz Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerāļsekretāram. Tās pievienošanās laikā reģionālajai ekonomiskās integrācijas organizācijai jāpaziņo savas kompetences apjoms attiecībā uz jautājumiem, ko regulē šī Konvencija. Šādām organizācijām arī jāinformē depozitārijs par jebkurām saistītām izmaiņām savas kompetences apjomā.

68.pants

Stāšanās spēkā

1. Šī Konvencija stājas spēkā deviņdesmitajā dienā pēc trīsdesmitā ratifikācijas, akceptēšanas vai pievienošanās dokumenta iesniegšanas datuma. Šī punkta nolūkā jebkurš dokuments, ko iesniegusi reģionālā ekonomiskās integrācijas organizācija, netiek uzskatīts kā papildus dokuments, ko iesniegušas šādas organizācijas dalībvalstis.

2. Attiecībā uz katru valsti vai reģionālu ekonomiskās integrācijas organizāciju, kas ratificē, pieņem, apstiprina vai pievienojas šai Konvencijai pēc trīsdesmitā šāda dokumenta iesniegšanas, Konvencija stājas spēkā trīsdesmitajā dienā pēc datuma, kad šī valsts vai organizācija iesniegusi attiecīgo dokumentu, vai datumā, kad šī Konvencija stājas spēkā saskaņā ar šī panta 1. punktu, atkarībā no tā, kurš no datumiem iestājas vēlāk.

69.pants Grozījumi

1. Piecus gadus pēc šīs Konvencijas stāšanās spēkā Dalībvalsts var iesniegt grozījumus un nodot tos Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerāļsekretāram, kurš pēc tam paziņo piedāvātos grozījumus citām Dalībvalstīm un Dalībvalstu konferencei nolūkā izvērtēt un lemt par šādu priekšlikumu. Dalībvalstu konferencei jāpieņem visi centieni, lai panāktu vienprātību par katru grozījumu. Ja visi centieni panākt vienprātību ir bijuši neveiksmīgi un vienošanās nav rasta, grozījuma pieņemšanai pēdējā instancē, nepieciešams Dalībvalstu Konferencē klātesošo un balsojošo Konvencijas Dalībvalstu divu trešdaļu balsu vairākums.

2. Reģionālajām ekonomiskās integrācijas organizācijām savas kompetences jautājumos jāīsteno savas tiesības balsot saskaņā ar šo pantu ar balsu skaitu, kas līdzvērtīgs to Dalībvalstu skaitam. Šādas organizācijas nav tiesīgas balsot, ja to dalībvalstis īsteno savas tiesības, un otrādi.

3. Grozījums, kas pieņemts saskaņā ar šī panta 1. punktu, ir pakļauts Dalībvalstu ratifikācijai, akceptēšanai un apstiprināšanai.

4. Grozījums, kas pieņemts saskaņā ar šī panta 1. punktu, stājas spēkā attiecībā uz Dalībvalsti deviņdesmit dienu laikā pēc datuma, kad šāda grozījuma ratifikācijas, akceptēšanas vai apstiprinājuma dokuments ir iesniegts Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerāļsekretāram.

5. Kad grozījums stājas spēkā, tas ir saistošs visām Dalībvalstīm, kuras to ir atzinušas par saistošu. Pārējām Dalībvalstīm ir saistoši šīs Konvencijas noteikumi un jebkuri citi izdarīti grozījumi, ko tās ratificējušas, akceptējušas vai apstiprinājušas.

70.pants

Denonsēšana

1. Dalībvalsts var denonsēt šo Konvenciju, iesniedzot rakstisku paziņojumu Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerāļsekretāram. Šāda denonsēšana stājas spēkā vienu gadu pēc tam, kad Ģenerāļsekretārs saņēmis šādu paziņojumu.

2. Reģionālā ekonomiskās integrācijas organizācija pārstāj būt šīs Konvencijas Dalībniece, kad šo Konvenciju denonsējušas visas šīs organizācijas dalībvalstis.

71.pants

Depozitārs un valodas

1. Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerāļsekretārs ir iecelts par šīs Konvencijas deponētāru.

2. Šīs Konvencijas oriģināls, kura teksti arābu, ķīniešu, angļu, franču, krievu un spāņu valodā ir vienlīdz līdzvērtīgi un autentiski, tiek nodots glabāšanai ANO ģenerāļsekretāram.

MINĒTĀ LIECĪBAI apakšā parakstījušies valstu atbilstīgi pilnvarotie pārstāvji ir parakstījuši šo Konvenciju.